SVOBODA
Founded in 1893
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Рік 117, ЧИСЛО 11, П'ЯТНИЦЯ, 12 БЕРЕЗНЯ 2010 РОКУ 1893 Vol. 117, No. 11, FRIDAY, MARCH 12, 2010 $1.00

Пам'ятаймо про Україну!

Президент України Віктор Янукович зустрівся з провідниками Росії

МОСКВА. – Президент України Віктор Янукович 5 березня здійснив свою другу після виборів закордонну візиту – цього разу до Москви, де зустрівся з керівництвом Російської Федерації. У Москві В. Янукович заявив, що розраховує на зміну взаємин з Росією на краще, вказавши на прорахунки свого попередника в цій сфері. Президенти обох держав В. Янукович і Дмитро Медведєв підписали спільну заяву, у якій окреслюється, якою саме сторони бачать майбутню співпрацю.

В. Янукович зробив кілька заяв, які мали б сподобатися його російським партнерам. Однак, від провідників Росії покищо не пролунало заяв у відповідь, які В. Янукович міг би записати в актив своїх перших досягнень. Від російського керівництва не пролунало якихось обнадійливих заяв щодо перегляду укладених урядом Юлії Тимошенко газових контрактів між „Ґазпромом“ і „Нафтогазом“. В Москві підкреслювали необхідність дотримання усіх раніше досягнутих домовленостей. Президенти обмежилися дорученням урядам своїх країн вивчити це питання.

Україна може отримати газ із інших джерел, наприклад, скраплений газ із Альжиру чи Катару. Донецькі фінансисти вже підготували плян використання альтернативних джерел постачання газу. У Росії розуміють, що при загальному падінні попиту на природний газ, викликаному використанням американської технології видобутку газу зі сланців та її широкому розповсюдженню, в першу чергу, на европейські терени, ціни на російський газ падатимуть, попит на нього найближчим часом буде зменшуватись. Єдиною для Росії можливістю утриматися на европейському ринку є співпраця з Україною. Проте жодна зі сторін не готова поступитися економічними інтересами.

Другим важливим пунктом з економічного бльоку питань, які обговорювали у Москві, була пропозиція прем'єр-міністра РФ Володимира Путіна приєднатися до митного союзу з Росією, Білоруссю та Казахстаном. І хоча В. Янукович формально продемонстрував готовність працювати у цьому напрямку, але конкретних ґарантій Росії не дав. І тут немає нічого дивного, оскільки вступ до митного союзу може стати важким ударом

Президент Російської Федерації Дмитро Медведєв (зліва) і Президент України Віктор Янукович під час зустрічі у Москві 5 березня.
Фото: Прес-служба ПрезидентаУкраїни

(Закінчення на стор. 18)

Відзначено 196-ту річницю від дня народження Тараса Шевченка

Покладання квітів до пам'ятника Тарасові Шевченкові у Києві 9 березня.
Фото: Прес-служба ПрезидентаУкраїни

КИЇВ. – Президент України Віктор Янукович 9 березня з нагоди 196-ої річниці від дня народження Тараса Шевченка поклав квіти до пам'ятника Великому Кобзареві в Києві. В урочистій церемонії також взяли участь голова Верховної Ради України Володимир Литвин, голова Адміністрації Президента Сергій Льовочкін, генеральний прокурор України Олександер Медведько, голова Київської міської державної адміністрації Леонід Черновецький, народні депутати, представники творчої інтеліґенції.

9 березня В. Янукович також відвідав могилу Т. Шевченка в Каневі та ознайомився з ходом реконструкції літературно-меморіяльного музею поета.

У Каневі Президент України вручив національні премії ім. Т. Шевченка представникам творчої інтеліґенції – високих нагород удостоєні 11 осіб.

Урочиста церемонія відбулася в Канівському літературно-меморіяльному музеї ім. Т. Шевченка.

За рішенням Комітету з Національної премії України ім. Т. Шев-

(Закінчення на стор. 18)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Верховна Рада дозволила окремим депутатам формувати коаліцію

КИЇВ. — 9 березня Верховна Рада (ВР) України дозволила окремим народним депутатам входити до складу коаліції. За відповідне рішення проголосували 235 депутатів з 417, зареєстрованих у залі. Перший заступник голови фракції Партії Реґіонів Олександер Єфремов уточнив, що коаліція буде формуватися після підписання цього закону головою парляменту, Президентом України та після опублікування його в офіційних засобах масової інформації. 2 березня голова ВР Володимир Литвин оголосив про припинення діяльности коаліції, до складу якої входили фракції — Бльок Юлії Тимошенко, „Нашої України-Народної самооборони" і Бльоку В. Литвина, а 3 березня пообіцяв оголосити про створення нової коаліції, якщо йому нададуть 226 підписів депутатів. 3 березня Президент Віктор Янукович закликав фракції створити коаліцію, щоб уникнути передчасних парляментських виборів. 4 березня ВР прийняла за основу законопроєкт про внесення змін до закону про реґламент ВР, яким пропонується встановити, що парляментська коаліція формується депутатськими фракціями і окремими депутатами. *(УНІАН)*

В. Янукович заявив, що українська мова буде єдиною державною

КИЇВ. — Українська мова буде єдиною державною мовою в Україні. Про це Президент України Віктор Янукович заявив у Каневі 9 березня під час урочистостей з нагоди річниці від дня народження поета Тараса Шевченка. „В Україні буде розвиватись українська мова як єдина державна", – сказав він. Крім того, за словами глави держави, в Україні в обов'язковому порядку буде запроваджена Европейська хартія реґіональних мов. *(„День")*

Суд зобов'язав П. Симоненка вибачитися за брехню про Р. Шухевича

КИЇВ. — Позов дітей Головного командира УПА Романа Шухевича до провідника комуністів України Петра Симоненка задоволено. Про це повідомив у своєму блозі Мойсей Фішбейн – визначний український поет і перекладач. Він ствердив, що 14 січня цього року Печерський районний суд Києва задовольнив позов дітей Р. Шухевича до очільника комуністів щодо поширеної ним у 2007 році неправдивої інформації про те, нібито Адольф Гітлер вручив Р. Шухевичеві дві німецькі нагороди – „Залізні хресті". Таку заяву П. Симоненко зробив з трибуни парляменту. Однак, під час судового розгляду ні він, ні його представники не змогли подати ніяких доказів того, що така подія справді була. Відтак суд вирішив: „Зобов'язати П. Симоненка на найближчому з моменту набрання законної сили рішення суду пленарному засіданні Верховної Ради України спростувати поширену ним недостовірну інформацію про Р. Шухевича". У повідомленні М. Фішбейна вказано, що відповідач не оскаржив рішення суду, відтак воно набуло законної сили, і на найближчому пленарному засіданні П. Симоненко мав би спростувати свій виступ майже трирічної давнини. *(УНІАН)*

Ю. Тимошенко очолила об'єднану опозицію

КИЇВ. — 9 березня у Києві біля пам'ятника Тарасові Шевченкові на вічу українських національно-патріотичних сил Юлію Тимошенко оголосили провідником об'єднаної демократичної опозиції. Ю.Тимошенко провела віче вшанування пам'яті Кобзаря, на яке запрошувала „всіх, хто має надхнення вклонитися Великому Кобзареві та готовий об'єднатися в цей непростий для України момент". *(„День")*

Д. Медведєв готовий представляти інтереси України

МОСКВА. — Росія представлятиме інтереси України в організації „Великої вісімки" (G-8) і міжнародних організаціях – про це 6 березня на спільній з Президентом України Віктором Януковичем прес-конференції в Кремлі сказав Президент Російської Федерації Дмитро Медведєв. „Ми зацікавлені, щоб українська економіка розвивалася, й зберігалася на території близької нам держави політична стабільність для того, щоб було нормальне економічне співробітництво. Ми готові допомагати в підтримці інтересів українських на різних майданчиках, включаючи майданчики „Великої вісімки", „Великої двадцятки" і в міжнародних фінансових організаціях", – сказав Д. Медведєв. *(„Львівська газета")*

В. Янукович назвав умову вступу України до ЄЕП

КИЇВ. — Створення Єдиного економічного простору (ЄЕП) між Росією, Казахстаном, Білоруссю і Україною можливе лише в тому разі, якщо всі ці країни стануть членами Світової організації торгівлі (СОТ), заявив Президент України Віктор Янукович 6 березня. „Україна стала членом Світової організації торгівлі. І сьогодні входження України до ЄЕП можливе тільки на умовах СОТ. І звичайно, ми б хотіли, щоб наші партнери як можна скоріше стали членами СОТ", – заявив він. Росія, Білорусь, Україна та Казахстан ще в 2003 році мали намір створити ЄЕП. Процес затягнувся у зв'язку з позицією України, яка виступала за створення зони вільної торгівлі в рамках ЄЕП, але відмовлялася входити до Митного союзу і виступала проти створення наднаціональних органів цієї організації. Під час президентства Віктора Ющенка переговори щодо ЄЕП були припинені. Президенти Росії, Білорусі та Казахстану на зустрічі в Алма-Аті 19 грудня 2009 року домовилися створити ЄЕП до 1 січня 2012 року, а Митний союз трьох країн працює вже з 1 січня 2010 року. *(„Кореспондент")*

Пам'ять Романа Шухевича вшанували в Україні

ЛЬВІВ. — 60 років тому, 5 березня 1950 року, Головнокомандувач УПА Роман Шухевич загинув поблизу Львова у селі Білогорща. Біля пам'ятника Р. Шухевичові відбулося віче та покладання квітів. Історик Микола Посівнич, який 10 років досліджує життя Р. Шухевича, вважає, що постать генерал-хорунжого заслуговує поваги та пам'яті, адже очолювати 100-тисячну повстанську армію зміг би не кожен. Обеліски та пам'ятники Р. Шухевичові встановили у багатьох містах, його визнали Героєм України. А от місце, де поховали Головнокомандувача УПА, й досі не відоме. 60 річницю загибелі Р. Шухевича вшанували і в Києві. Молодіжна організація влаштувала акцію „Гайда в повстанці". Усі охочі мали змогу приміряти на себе повстанський одяг та зброю. Організатори запрошували перехожих зробити фото на пам'ять біля зображень воїнів УПА. Усі учасники акції отримали світлину на пам'ять. *(„5 канал")*

У Києві влаштували акцію на захист української мови

КИЇВ. — Українську мову у центрі Києва 7 березня захищали представники національно-патріотичних сил, які зібралися на Майдані Незалежности. Їх лякають заяви деяких політиків про запровадження в Україні закону про російську мову. Учасники акції влаштували виставку малюнків, які засуджують двомовність. Крім того, роздавали агітаційні листівки і збирали підписи під зверненням до Президента. *(„5 канал")*

В. Янукович передав обов'язки провідника партії М. Азарову

КИЇВ. — Президент Віктор Янукович 4 березня призупинив членство в Партії Реґіонів. Крім того, він поклав обов'язки провідника партії й парляментської фракції на Миколу Азарова. В. Янукович пояснив, що М. Азаров є „об'єднуючою фіґурою" у партії. „Він дуже досвідчений і вже був головою партії", – зазначив Президент. Згідно з українським законодавством, Президент не може очолювати жодну партію. *(„День")*

О. Турчинов очолив Кабінет міністрів

КИЇВ. — Обов'язки прем'єрміністра до формування нового Кабінету міністрів виконуватиме перший віце-прем'єр-міністер Олександер Турчинов, – це рішення прийнято відповідно до норм законодавства. 3 березня Верховна Рада України відіслала у відставку уряд Юлії Тимошенко. Виступаючи у парляменті перед голосуванням, вона заявила, що після відставки уряду перейде в опозицію і буде формувати об'єднану демократичну команду. *(„Кореспондент")*

Університет ім. Тараса Шевченка не підпорядковується урядові

КИЇВ. — Кабінет міністрів 1 березня скасував підпорядкування собі Київського національного університету ім. Тараса Шевченка. Уряд визнав такою, що втратила чинність, постанову, згідно з якою він погоджувався з рішенням трудового колективу університету про його підпорядкування Кабмінові. Крім цього, Кабмін скасував свою постанову про затвердження статуту університету. В лютому минулого року за вислідами перевірки використання фондів державного бюджету України Київським національним університетом ім. Т. Шевченка Рахункова палата виявила порушення в результаті незабезпечення дієвої внутрішньої контролі з боку попереднього керівництва університету в 2007-2008 роках на суму 53.5 млн грн. *(„Кореспондент")*

У Дніпропетровську відновили пам'ятник Тараса Шевченка

ДНІПРОПЕТРОВСЬК. — 5 березня у Дніпропетровську відбулося підписання акту виконаних робіт з відновлення пам'ятника Тарасові Шевченкові. Кошти на відновлення монументу – понад 5,000 грн. – зібрали небайдужі мешканці міста. Наразі відновлювальні роботи повністю завершені. У них брав участь творець скульптури Володимир Небоженко. Напередодні другої тури президентських виборів поверхня одного з найгарніших пам'ятників Дніпропетровська – бронзового монументу „молодого Шевченка" в центрі міста – була заліплена агітаційними листівками Віктора Януковича. У штабі кандидата спростовували інформацію про причетність до псування скульптури. Традиційно 9 березня біля „Молодого Тараса" у Дніпропетровську зібралася творча інтеліґенція. Цього дня тут у виконанні місцевих акторів лунали Шевченкові вірші та поеми. *(Радіо „Свобода")*

Загиблим професорам встановлять пам'ятник

ЛЬВІВ. — 2010 року на Вулецьких пагорбах поблизу вулиці Сахарова встановлять пам'ятник 39 польським професорам, яких 4 липня 1941 року розстріляли гітлерівці. 5 березня у львівському музеї Соломії Крушельницької відбулося вручення диплому переможцеві міжнародного конкурсу проєктів монумента польським професорам. Усього на конкурс надійшло 28 проєктів, з них вісім – з України. Переможцем став краківський скульптор Олександер Слива. Пам'ятник, який він запропонував, – це величезна кам'яна брила, де висічено одну з біблійних заповідей – „Не вбий!" Проєкт передбачає також упорядкування парку „Вулецькі пагорби", розташованого поряд з гуртожитками Національного університету „Львівська Політехніка". Конкурс відбувся за ініціятивою та фінансовою підтримкою мерій Львова та Вроцлава. Вони також мають профінансувати виготовлення та встановлення монументу. Досі пам'ять загиблих професорів було вшановано лише пам'ятним знаком. Поставити повноцінний пам'ятник за радянських часів не дозволяли. Після окупації Львова гітлерівці заарештували велику групу професорів, лікарів і членів їхніх родин, поляків за національністю, і 4 липня 1941 року розстріляли їх на Вулецьких пагорбах. Серед розстріляних були письменник і перекладач Тадеуш Бой-Желінський, відомий у світі стоматолог Антоній Цєшинський, математик Володимир Строжек. *(„Львівська газета")*

Відкриття Американської бібліотеки в Києво-Могилянській академії

На відкритті Американської бібліотеки (зліва): Посол США в Україні Джон-Френсіс Тефт та президент Національного університету „Києво-Могилянська академія" д-р Сергій Квіт. Фото: Олеся Трачук

Марта Фаріон

КИЇВ. – У Національному університеті „Києво-Могилянська академія" (НаУКМА) 18 лютого відбулося офіційне відкриття оновленої Американської бібліотеки ім. Віктора Китастого. В урочистій церемонії взяли участь Посол США в Україні Джон-Френсіс Тефт та президент НаУКМА Сергій Квіт.

Американська бібліотека була створена на початку 1990-их років при Домі Америки в Україні, а в НаУКМА діє від 1998 року, коли уряд США подарував її академії.

Значний внесок у становлення бібліотеки зробив В. Китастий (1943-2000), науковець і дипломат, перший директор Дому Америки в Україні, почесний доктор НаУКМА. На відзначення цього внеску і в пам'ять патріота України з 2001 року бібліотека носить його ім'я.

Сьогодні Американська бібліотека НаУКМА має майже 10-тисячну колекцію найкращих зразків наукової, довідкової, художньої літератури США. Крім друкованих видань, бібліотека пропонує користувачам колекцію DVD-фільмів, доступ до Інтернет-сервісу, а також понад 50 тис. назв електронних видань. Читачі мають можливість брати участь у кіновечорах щоп'ятниці, в інших заходах. Бібліотека також віртуально доступна через власну веб-сторінку.

Серед 4,500 постійних читачів бібліотеки – не лише могилянці. Її послугами користуються студенти, викладачі та науковці з усього Києва, інших міст та сіл України, адже користувачем бібліотеки може стати кожен.

2009 року, завдяки підтримці з боку відділу преси, освіти та культури Посольства США в Україні, Американська бібліотека отримала від уряду США ґрант – понад 75 тис. дол. – на ремонт приміщення та збільшення ресурсів. Оновлена бібліотека значно зручніша, осучаснена, облаштована додатковою медіа-кімнатою з модерним обладнанням для кінопоказів та додатковими комп'ютерними станціями, новими ресурсами та послугами.

Американська бібліотека – це одна з семи бібліотек Києво-Могилянської академії, у якій діють бібліотеки Бакалаврська – Омеляна та Тетяни Антоновичів, Дослідницька, Філологічна, дві галузеві – Школи охорони громадського здоров'я та Центру доуніверситетського вишколу, а також Бібліотека-музей-архів Омеляна Пріцака. З 2010 року створюється Мистецька бібліотека.

Загалом Бібліотека Могилянки має понад 650 тис. друкованих видань та понад 50 тис. електронних. В науковому архіві бібліотек – 85 особових фондів та понад 50 приватних книжкових колекцій – це збірки, подаровані різними меценатами. Щодня до бібліотеки звертається близько 1,850 осіб.

Бібліотека Могилянки на чолі з директором Тетяною Ярошенко є ініціятором вседержавного проєкту „Електронна бібліотека України" – з постачанням електронних баз даних з цілого світу не тільки для Могилянки, але і для консорціюму університетів всієї України. Проєкт розпочато в січні 2009 року, а тепер в консорціюмі вже сім університетів – Києво-Могилянська академія, Харківський, Чернівецький, Сумський і Волинський національні університети, Донецький політехнічний університет та Сумська академія банківської справи.

Бібліотека Могилянки, у складі якої діє Американська бібліотека, стала основою національного збереження, інтелектуального та духовного розвитку народу.

В Американській бібліотеці зустрілися (зліва): директор Центру інформаційних ресурсів Посольства США в Україні та президент Асоціяції бібліотек України Валентина Пашкова, Посол США в Україні Джон-Френсіс Тефт, радник з питань преси, культури та освіти Посольства США в Україні Христофер Фицджеральд.

НА ТЕМИ ДНЯ

Героям – слава! Тільки не українським?

Петро Часто

Европа заговорила про Степана Бандеру, і не дивуймося з того, що ця її мова мовби не по-европейськи упереджена. Це якраз по-европейськи – мовчати, коли треба говорити, і говорити, коли треба мовчати, зокрема в тому випадку, як не до кінця з'ясований предмет розмови. Цю типову „неевропейську" европейськість увічнив Олександер Олесь у вірші 1931 року під закличною назвою „Пам'ятай!":

Коли Україна в нерівній борьбі
Вся сходила кров'ю
і слізьми стікала
І дружної помочі ждала собі,
Европа мовчала....
Коли Україна криваві жнива
Зібравши для ката,
сама умирала
І з голоду навіть згубила слова,
Европа мовчала...

Скільки вже років минуло після Другої світової війни – був час на вивчення і на об'єктивні висновки щодо національно-визвольної боротьби українського народу, щодо провідників цієї боротьби та їхніх політичних, ідеологічних і моральних засад. Мабуть, не в часі річ...

25 лютого Европарлямент у Брюселі схвалив резолюцію стосовно України – у зв'язку з недавніми президентськими виборами, зміною влади в країні і перспективами її дальшого розвитку. Европа хоче бачити Україну відданою демократичному шляхові, готова сприяти їй, але при цьому має деякі зауваження й сподівається, що новообраний Президент Віктор Янукович їх врахує. Отож Европарлямент у пункті 20-му згаданого документу „глибоко сумує з приводу рішення Президента України Віктора Ющенка, який відходить з посади, присвоїти Степанові Бандері, провідникові Організації Українських Націоналістів, котрий співпрацював з нацистською Німеччиною, звання Героя України...". І далі в резолюції висловлюється сподівання на те, що „нове українське керівництво перегляне це рішення...".

Вповні з нашого боку очікувану „помилку" в перекладі зробили російські газети, повідомляючи про цю подію – нібито „Европарлямент вимагає скасувати указ Президента В. Ющенка" про нагородження С. Бандери.

З росіян ще менше дивуємося, ніж з Европи, хоч насправді різниця неістотна: скасувати указ чи переглянути рішення. Обидва варіянти рівноцінні у своїй антиукраїнській тенденційності і не мають нічого спільного ні з дипломатією, ні з культурою міжнародних взаємин. І міністер закордонних справ України Петро Порошенко не погрішив проти правди, коли в інтерв'ю київському телеканалові „Інтер" потрактував 20-ий пункт резолюції Европарляменту як „втручання у суверенні права України". Політрада „Нашої України" – партії, відомої своєю послідовною проевропейською позицією, у спеціяльній заяві-відповіді Европарляментові ствердила, що його резолюція свідчить про „радянський погляд" на С. Бандеру і що Европа в оцінці подій Другої світової війни перебуває в полоні „тоталітарних мітів".

Читаємо також у пресі, що Тернопільська, Львівська й Івано-Франківська обласні ради готують звернення до депутатів Европарляменту – з поданням конкретних історичних фактів, котрі заперечують співпрацю ОУН-революційної з фашистською Німеччиною, і з закликом керуватися історичною правдою, а не політичною коньюнктурою.

Найгостріший, як і слід було очікувати, осуд резолюції Европарляменту щодо С. Бандери прозвучав з боку Всеукраїнського об'єднання „Свобода", але, якщо вдуматися у зміст цієї заяви, то вона лише повторює вірш-докір О. Олеся на адресу Европи: „...Українці добре пам'ятають усі „дарунки", які протягом одного лише XX ст. робила так звана „цивілізована" Европа: від потоплення в крові руками Польщі молодої Західньо-Української Народної Республіки, зради Української Народної Республіки в її війні з людиноненависницькою Совєтською Росією, замовчування Голодомору, постійної торгівлі „українським питанням" з Москвою – до відвертої промосковської позиції сьогодення, коли так звана Стара Европа підтримує Кремль...".

Є серед українських коментарів і заспокійливі, примирливі. Мовляв, не на пункт стосовно С. Бандери треба дивитися, а на те місце в резолюції, де об'єднана Европа відчиняє перед Україною двері. Справді є там таке несподівано приємне речення: „Україна є европейською країною і, відповідно до статі 49 Угоди про Европейський союз, може претендувати на членство в ЕС, як і будь-яка інша европейська країна, що визнає принципи свободи, демократії, поваги до прав і основних свобод та верховенства права".

Дуже добре, але де ця сама Европа була раніше? Чому Україну не кликала за Президента В. Ющенка, в проевропейськості якого годі було засумніватися? Ось як на це запитання відповідає київський політолог Сергій Солодкий: „...Европейський політикум нарешті збагнув, що недалекий той час,

(Закінчення на стор. 5)

АМЕРИКА І СВІТ

Дж. Байден перебуває з візитою на Близькому Сході

ЄРУСАЛИМ. — Віце-президент США Джозеф Байден заявив, що домовленість між Ізраїлем та палестинцями провести непрямі переговори є віконцем для досягнення успіху у мирному процесі. Дж. Байден зробив таку заяву 9 березня перед зустріччю в Єрусалимі з Президентом Ізраїлю Шимоном Пересом. Дж. Байден є найбільш високопоставленою офіційною особою США, яка відвідує Ізраїль та Західній берег з часу приходу до влади понад рік тому уряду Барака Обами. Віце-президент також зустрічатиметься з прем'єрміністром Ізраїлю Беняміном Нетанягу та в Рамалі, 10 березня, – з палестинським Президентом Махмудом Абасом. 8 березня американські посадовці повідомили, що сторони погодились розпочати непрямі переговори, за посередництвом США, після 14-місячної перерви. Дати початку переговорів не оголошено, проте посланець США на Близькому Сході Джордж Мічел висловив сподівання, що непрямі переговори допровадять до безпосередніх переговорів у недалекому вже майбутньому. *(„Голос Америки")*

Туреччина посилила охорону дипломатичних установ

АНКАРА, Туреччина. — Влада Туреччини посилила заходи безпеки з охорони українських дипломатичних та консульських установ у Стамбулі і Анкарі. 9 березня відбулася телефонна розмова міністра закордонних справ України Петра Порошенка з міністром закордонних справ Туреччини Ахметом Давутоглу, з ініціятиви останнього. Керівник турецького зовнішньополітичного відомства висловив жаль у зв'язку з випадком, який стався на території Генерального консульства України в Стамбулі. 9 березня під час телефонної розмови з П. Порошенком міністер А. Давутоглу повідомив про посилення заходів безпеки з охорони українських дипломатичних представництв і висловив жаль щодо випадку на території Генерального консульства України в Стамбулі, який трапився 9 березня. Громадянин Туреччини з ґранатою і пістолетом намагався увірватися до будинку Ґенконсульства, після чого почалася стрілянина. У результаті турка поранили і знешкодили. Пізніше він помер у стамбульській лікарні. *(Радіо „Свобода", „Кореспондент")*

Нападник на охоронців Пентаґону помер від ран

ВАШІНҐТОН. — 36-річний Джон Петрик Бедел, який 4 березня відкрив вогонь при вході до Пентагону, помер від ран. Він обстріляв двох службовців з вогнепальної зброї. Поліцейські відповіли вогнем і поранили його в голову. Службовці отримали незначні поранення. Дж. Бедел мав дві одиниці девятиміліметрової зброї і багато набоїв в авті, яке залишив на недалекій стоянці. Поліція каже, що він не мав спільників. Невідомий мотив його поведінки, немає ознак пов'язаности з тероризмом. За повідомленням аґентства новин „Асошіейтед Прес", Дж. Бедел піддавав під сумнів факти щодо терористичних атак 11 вересня 2001 року і вже був зареєстрований у поліції. Запис камерою спостереження вказує, що він поводився спокійно, був добре одягнутим і, за всіма ознаками, був сам, коли підійшов до службовців поліції і почав стріляти. *(„Голос Америки")*

У Таджикистані скасовується російська мова з офіційного діловодства

ДУШАНБЕ, Таджикистан. — Таджикські сенатори ухвалили поправки до закону про нормативно-правові акти, що виключили російську мову з офіційного діловодства. Тепер всі законодавчі та нормативні акти будуть прийматися і публікуватися державною (таджицькою) мовою без дублювання російською. Як наголосив, представляючи поправки на засіданні верхньої палати національного парляменту, 4 березня сенатор, відомий таджицький літератор Мехмон Бахт, „раніше такі документи друкувалися двома мовами – таджицькою та російською, тепер, з прийняттям в минулому році нового закону про державну мову, така необхідність відпала". Разом з тим, як уточнили у верхній палаті парляменту, „за необхідности національна рада, що діє при президентові Таджикистану, може перекласти той чи інший нормативний акт іншими чужоземними мовами". В жовтні минулого року в Таджикистані було прийнято новий закон про державну мову, який зобов'язує всіх громадян країни вести документацію, писати листи представникам влади виключно таджицькою (раніше це можна було робити і російською, і узбецькою). На державну мову повністю повинні перейти суди; на ній же повинна бути вся реклама. Таджицька мова була оголошена офіційною мовою наукових досліджень та культурних заходів. У новому законі нічого не сказано про статус російської мови. *(„День")*

Сенат США схвалив резолюцію щодо України

ВАШІНҐТОН. — 4 березня Сенат США схвалив резолюцію, запропоновану сенаторами Ричардом Луґаром і Джоном Кері, у якій визнається суттєвий проґрес, що його Україна зробила на шляху до демократії. У цій резолюції Сенат підтримав тривалий поступ, який робить Україна, долаючи виклики у проведенні виборів, закликав всі сторони шанувати незалежність і територіяльний суверенітет України, пообіцяв далі підтримувати розвиток вільної і відкритої демократичної системи в Україні і ринкову економіку, а також підтвердив своє зобов'язання разом з урядом України подальше розвивати двосторонню співпрацю через Українсько-Американську комісію зі стратегічного партнерства. *(„Голос Америки")*

У Румунії буде розміщено 24 американські ракети

БУКАРЕШТ, Румунія. — У Румунії буде розміщено три батареї нової американської системи протиракетної оборони (ПРО) – загалом 24 пускових установки. Про це 6 березня повідомив Президент цієї країни Траян Бесеску під час наради, що відбулася в міністерстві оборони. „З появою елементів ПРО, Румунія одержить ґарантію безпеки від будь-яких ракетних атак. Це буде оборонна система, яка не зможе бути перемінена в наступальну", – сказав румунський провідник. При цьому він наголосив, що „всі розмови, пов'язані з небезпекою, що її вона нібито може становити, є пропаґандистськими". Зі свого боку, влада США підтвердила, що розміщення ракет на території Румунії буде доцільне для відбиття „можливої загрози" з боку Ірану. *(УНІАН)*

Президент Ірану наказав російським летунам залишити країну

ТЕГРАН, Іран. — Влада Ірану 6 березня дала всім працюючим в Ісламській республіці російським пілотам цивільних літаків два місяці на те, щоб залишити країну. „Згідно з наказом Президента Махмуда Ахмадінежада, Міністерство транспорту визначило двомісячний термін, після закінчення якого всі російські пілоти будуть зобов'язані залишити країну", – цитує пресове аґентство „Ройтерс" заяву міністра транспорту Ірану Гаміда Бехбахані. За його словами, коли країна має в розпорядженні своїх професійних летунів, „немає необхідности залучати їх з-за кордону". За останні роки аварії літаків іранських авіокомпаній, які через хронічний брак фінансів не можуть придбати нові літаки і змушені використовувати застарілі моделі, відбувалися неодноразово, відзначає аґентство. У цивільному авіопарку Ірану – приблизно 10 „Ту-154" радянського виробництва. Один з цих літаків – „Ту-154М", орендований іранською „Taban Air" у російської авіокомпанії „Когалимавіа" (KOLAVIA), у січні загорівся при приземленні на летовиці іранського Мешхеда, тоді постраждали 40 осіб. Ще один „Ту", який летів з Ірану до Вірменії в 2009 році, загорівся і розбився, загинули 168 осіб, відзначає „Ройтерс". *(„Кореспондент")*

Названо всіх володарів „Оскара"

ЛОС-АНДЖЕЛЕС. — 82-га церемонія вручення нагород „Оскар" відбулася в Лос-Анджелесі. Найкращим фільмом року Американська кіноакадемія визнала „Повелителя бурі" („The Hurt Locker"). За першість також боролися „Аватар" („Avatar"), „Освіта" („An Education"), „Невидимий бік" („The Blind Side"), „Район 9" („District 9"), „Безславні покидьки" („Inglourious Basterds"), „Тужся" „Precious" (Based on the Novel 'Push' by Sapphire"), „Серйозна людина" („A Serious Man"), „Вгору" (Up) і „Мені б у небо" („Up in the Air") — вперше з 1943 року в основній номінації були представлені не п'ять, а 10 картин. Режисер „Повелителя бурі" Кетрін Біґело визнана найкращим режисером. Вперше в історії нагород Американської академії „Оскар" у цій номінації присуджений жінці. Статуетки за найкращі чоловічу і жіночу ролі одержали Джеф Бріджес („Божевільне серце") і Сандра Булок („Невидимий бік"), а за найкращі чоловічу і жіночу ролі другого пляну – Крістофер Вальц („Безславні покидьки") і Монік („Тужся"). Номінованою на нагороду „Оскар" за другорядну жіночу ролю у фільмі „Up in the Air" також була американка українського походження Віра Фармиґа. Найкращою чужоземною картиною стала арґентинська стрічка „Таємниця в їх очах" режисера Хуана Хосе Кампанели. „Оскар" за кращий анімаційний фільм одержав мультфільм „Вгору" студії „Pixar". „Оскар" у номінації „Найкраща робота оператора" одержав Мауро Фіоре за фільм „Аватар". Найкращий ориґінальний сценарій створив Марк Боаль („Повелитель бурі"). *(УНІАН)*

Пакистан заперечує затримання американця з „Аль-Кайди"

ІСЛЯМАБАД, Пакистан. — Представники силових структур Пакистану заперечують повідомлення, що в цій країні могли захопити чільного речника терористичної мережі „Аль-Кайда", громадянина США Адама Ґадана. Урядовці анонімно кажуть, що затриманий, якого підозрюють у причетності до „Аль-Кайди", теж може бути американцем за громадянством, але це не А. Ґадан. Посольство США в Пакистані заявило, що його не повідомляли про арешт жодного американського громадянина. 7 березня в Пакистані повідомляли, що попередніми днями в місті Карачі затримали, можливо, А. Ґадана, американця з Каліфорнії, який свого часу навернувся до ісляму і став одним з чільних речників „Аль-Кайди". У відеозаписах від імені терористичної мережі він виступає з закликами до нападів на США й на інші країни Заходу. У США А. Ґадана ще 2006 року звинуватили в державній зраді, а за інформацію, яка довела б до його затримання, оголошено винагороду в 1 млн. дол. *(„Кореспондент")*

У Туреччині стався потужний землетрус

АНКАРА, Туреччина. — 57 осіб загинуло в результаті землетрусу в провінції Елязіг на сході Туреччини. У висліді підземних поштовхів силою 6.2 бала за шкалою Ріхтера, що сталися вранці 8 березня, було зруйновано 30 житлових будинків. Землетрус відчувався в багатьох районах східньої Туреччини. Під завалами житлових будівель в селі Окчулар, де землетрус відчувався найбільше, перебувають люди, рятувальники намагаються витягти їх. З Анкари в район землетрусу послані бриґади рятувальників. Близько 50 осіб з травмами різного ступеня тяжкости доставлені до лікарні. Підземні поштовхи занотовано й на території Греції. За даними Інституту геодинаміки при Атенській обсерваторії, сила підземних поштовхів становила 4.2 бала. Епіцентр перебував в 25 кілометрах від міста Навпакт у західній Греції, приблизно в 150 кілометрів від Атен. Пожежна охорона повідомила, що землетрус не завдав шкоди. У ніч на 10 березня, на сході Туреччини, в провінції Ерзінджан знову стався землетрус. Як передав телеканал „CNN Turk", потерпілих і руйнувань немає. *(„Голос Америки", „Кореспондент")*

Резолюція Европарляменту щодо С. Бандери спричинила протести

25 лютого Европейський парлямент прийняв резолюцію щодо ситуації в Україні, в якій „сподівається", що нова влада в Україні перегляне, тобто скаує указ попереднього Президента Віктора Ющенка про посмертне присвоєння Степанові Бандері звання Героя України.

У зв'язку з цим Світовий Конґрес Українців (СКУ) 3 березня 2010 року надіслав до Европарляменту лист, у якому зокрема заявив:

„СКУ надзвичайно розчарований тим, що Европейський парлямент у такий спосіб вдався до переписування української історії часів Другої світової війни.

Важливо усвідомити, що Степан Бандера є беззаперечним символом довготривалої трагічної боротьби України за свою незалежність, яку вона здобула в 1991 році. Надихаючи не одне покоління борців за українську незалежність, він у той же час був об'єктом ненависти для всіх тих, хто мав імперіялістичні наміри щодо України...

Під час повоєнного Нюрнберзького процесу було оприлюднено секретне розпорядження німецької „Айнзацкоманди Ц/5" до своїх відділів, датоване 25 листопада 1941 року. Цей текст начисто розвіює всякі вигадки про співпрацю Організації Українських Націоналістів, очолюваної С. Бандерою, з нацистами:

„Беззаперечно встановлено, що рух Бандери готує повстання у Райхскомісаріяті, метою якого є створення незалежної України. Всі активісти руху Бандери повинні бути негайно арештовані і після ретельного допиту таємно знищені".

СКУ запропонував Европейському парляментові відкликати це безпідставне звинувачення проти ОУН під проводом С. Бандери. СКУ також закликав Президента України Віктора Януковича стати в обороні чести справжнього героя України С. Бандери.

Світова Конференція Українських Державницьких Організацій надіслала на ім'я голови Европейського парляменту Єжи Бузека відкритого листа, в якому, між іншим, стверджує:

„... Відзначення Степана Бандери – це не тема для обговорення в Европейському парляменті. Як ми розуміємо, цей антиукраїнський параграф був введений в останній момент польською стороною без будь-яких документів або арґументованих доказів. Ми не сперечаємося, що С. Бандера і Організація Українських Націоналістів (ОУН) були грізними ворогами Польської імперії. В історичному аналізі екцесів та брутальности польська сторона не вийде незаплямованою. Одначе, ясно, що нема доказів про коляборацію С. Бандери чи ОУН з нацистами. Москва протягом багатьох років безуспішно намагалася зганьбити С. Бандеру і ОУН. Тим часом на Нюрнберзькому процесі совєтський Головний прокурор Роман Руденко навіть не згадав про С. Бандеру і ОУН – не мав для цього жодних підстав...

Пане Президента, ми сподіваємося, що Ви сумлінно повернетеся до цієї справи. Численні докази архівів Німеччини, СССР і ОУН можуть бути представлені для спростування цих неслушних закидів з боку Европарляменту.

Ми певнені, що Ви, як колишній прем'єр-міністер Польщі, власними даними можете поінформувати ваших колеґ, представляючи тільки правду".

Звернення СКУ до Президента України

26 лютого Світовий Конґрес Українців (СКУ) надіслав лист Президентові України Вікторові Януковичеві, в якому з нагоди інавґурації побажав йому успішно та гідно виконувати покладені на нього високі повноваження і завжди діяти в інтересах України та українського народу.

У цьому листі СКУ також зазначив, що він є міжнародною координаційною надбудовою українських громад у діяспорі, яка на сьогодні нараховує понад 20 млн. українців, та що СКУ об'єднує у своєму складі українські організації з більш ніж 30 країн світу. Окрім цього, СКУ звернув увагу на те, що протягом своєї довголітньої діяльності він всіляко сприяв і буде й далі сприяти зміцненню незалежности України, підвищенню добробуту українського народу, утвердженню статусу української мови як єдиної державної і продовженню курсу подальшої демократизації, українізації та інтеґрації Української держави в европейське суспільство.

СКУ висловив свою глибоку стурбованість у зв'язку з тим, що вперше за історію Української незалежної держави майбутній Президент України Віктор Янукович запросив главу Церкви чужої держави очолити урочистий Молебень у день своєї інавґурації. Окрім того, новообраний Президент України отримав у Києво-Печерській Лаврі благословення не від глав українських Церков, а від Патріярха Московського Кирила.

Таким чином, четвертий Президент України під час своєї першої найбільш урочистої церемонії продемонстрував більшу прихильність до чужої Церкви, ніж до українських, і цим самим виявив зневагу як до глав провідних українських Церков, так і до всього українського народу.

СКУ закликає Президента України В. Януковича шанувати глав українських Церков, національну гідність українського народу та України.

Світовий Конґрес Українців

Героям – слава...

(Закінчення зі стор. 3)

коли демократичний світ може втратити Україну. Близькість В. Януковича з авторитарною Росією, його жорсткий стиль роботи насторожують Евросоюз, тому тут могла спрацювати логіка: якщо сьогодні вкотре відмовити Україні в европейській перспективі, то вона опиниться в якомусь черговому союзі, де провідну ролю відіграватиме авторитарна Росія".

Невже европейський політикум й справді збагнув це? Не заглиблюючись в давнішу історію, згадаймо лише поведінку европейців в останні роки – в часі газових українсько-російських конфліктів, щоб зрозуміти, що Европа не була і не є захисником України перед Росією.

Не Україну вона боїться втратити, а російський газ. І дуже тішаться европейські прагматики, що в Україні прийшов до влади проросійський В. Янукович, відразу в інавґураційній промові проголосивши позаблоковий статус України, тобто саме той статус, котрий найбільше задовольняє і Москву, і Европу. Радіє Европа, що відтепер Україна вже не набридатиме своїм стукотом у двері Европейського союзу, а значить – вже можна вдавати, що ці двері ледь не навстіж відчинені. І чи ж тепер багато українців, бачачи таке лицемірство, не подумають, що тієї Европи, до якої треба з усіх сил прагнути, насправді вже нема?

Минулого ми не змінимо, залишається одне – зрозуміти його. Антибандерівський демарш Европарляменту спричинив в Україні широку дискусію, і це добре. Забирають у ній слово не тільки експерти, політики, але й звичайні громадяни, люди різних професій. Наприклад, інженер, колишній працівник „Укргазу" Сергій Дібров виявився неабияким знавцем історії боротьби єврейського народу за сторення власної держави. Він пояснює, чому проти нагородження С. Бандери офіційно протестують Росія і Польща, а Ізраїль – ні. Є сенс подати довші уривки з цього тексту в перекладі на українську мову:

„Найгостріший період боротьби за незалежність єврейського народу припав на 30-40 роки минулого століття. Нема нічого дивного, що ця боротьба була подібна до боротьби народу України... Фундаментом руху стали Українські Січові Стрільці і Єврейський Леґіон – національні військові формації, створені в Першу світову війну у складі імперських армій. Кузнею кадрів стали скавтські організації – Пласт, „Ха Цуфим" і „Бейтар". Особливу ролю у визвольній боротьбі відіграли радикальні націоналісти, об'єднані в авторитарні нелеґальні організації. В Україні їх очолив Євген Коновалець. Провідником сіоністів став Володимир Жаботинський, якого Бен-Ґуріон називав „Володимиром Гітлером", Муссоліні – „єврейським фашистом", а британська преса – „єврейським Ґарібальді".

Українські і єврейські радикальні організації (ОУН, Хаґана, Irґун) діяли подібними методами: терористичні акції проти офіційних властей (британських, польських, радянських), напади на поштові відділки, банки, політичні убивства, жорстокий опір зазіханням інших народів (арабського і польського) на землі, котрі вони вважали своєю етнічною територією, пошук зовнішніх ситуативних і постійних спільників...

На відміну від України, ізраїльський народ одержав незалежність в 1948 році. Керівники терористичних організацій стали керівниками держави. Іцхак Шамір, один з провідників „Лехі", буд директором „Моссаду", головою партії „Лікуд", депутатом і речником Кнесету, міністром закордонних справ і прем'єр-міністром країни. Таку блискучу кар'єру він здійснив, незважаючи на співробітництво „Лехі" з німцями...

Колишній бойовик „Ірґуна" Менахем Беґін став міністром, керівником парляментської фракції, відтак і прем'єр-міністром Ізраїлю. В 1944 році він організував атентат на британського міністра з питань Близького Сходу – так само, як у свій час Степан Бандера організував убивство польського міністра Пєрацького. Крім того, Беґін влаштовував теракти проти британських урядових установ, зорема й леґендарний вибух в готелі „Цар Давид", в результаті якого загинули десятки осіб – не лише англійці, але й араби, американці, євреї.

Влаштований М. Беґіном напад на село Дейр-Ясін, під час якого загинули сотні мирних мешканців, викликав обурення навіть в ортодоксальних євреїв з сусуднього села, які прийшли на допомогу мирним арабам. На запитання журналіста, чому М. Беґін так не любить свого колеґу-терориста Ясіра Арафата, він відповів: „Тому, що я – терорист, а він – бандит!"

Під час вручення М. Беґінові Нобелівської нагороди миру ніхто не додумався поставити йому в провину збройне повстання проти англійців, котре він на чолі „Ірґуну" почав у грудні 1943 року – якраз тоді, коли союзники визволяли Італію...

Також Нобелівської нагороди миру були вдостоєні колишній бойовик „Хаґани" Шімон Перес і колишній бойовик „Пальмаху" Іцхак Рабін...".

А от С. Бандеру не можна нагороджувати, його можна тільки засуджувати, бо це – Україна, бо росіян і поляків досі болить, що вони її втратили, й досі не можуть повірити, що це – назавжди. Виявляється, всі мають право боротися за життя і свободу, тільки не Україна. Всі мають право на власну історію, тільки не Україна. Але вона своєї історії не вкрала ні від кого. І Президент В. Ющенко не присвоював С. Бандері звання Героя Росії чи Героя Польщі. С. Бандера – Герой України, і нам цього досить.

14 березня – літній час

У ніч з 13 на 14 березня в США впроваджується літній облік часу. Стрілки годинників треба перевести на годину вперед.

Після Олімпіяди, перед Олімпіядою

Закінчення XXI зимових Олімпійських ігор у Ванкувері в Канаді породило деяке розчарування з того приводу, що делеґація України не здобула у змаганнях жодної нагороди, тоді як команди схожих на Україну або менших від неї Польщі, Словаччини, Білорусі, Латвії, Казахстану, Естонії, інших держав повернулися додому з медалями. Звісно, як сказав один жартівник, медалей було менше, ніж спортовців, але усе ж громада очікувала, що українці будуть серед нагороджених.

Чому цього не сталося? Передовсім Міжнародний олімпійський комітет цього разу поставив дуже жорсткі умови: учасники Олімпіяди повинні отримати на змаганнях необхідну кількість ліцензій. Спортсмени мали лише три місяці і виснажилися у цій попередній боротьбі. Умови цьогорічного міжнародного відбору були неприйнятними і до Канади поїхали не всі, хто міг принести Україні медалі. Організатори у Ванкувері пояснили це тим, що не було де розселити людей. Це вперше таке. Також стало очевидним, що в сучасній Україні інфраструктура зимового спорту не відповідає світовим нормам.

Якби Україна мала хоча б кілька льодових палаців з дахами, кілька нормальних спортових осередків у Карпатах, тоді там можна було б організувати підготування до змагань, яке дало б позитивні висліди. Тільки тренування може вдосконалити майстерність будь-якого спортовця. Якщо не має спортивного об’єкту, то часто-густо немає й спортовців, серед яких можна було б вибрати гідних і які у майбутньому стали б олімпійськими чемпіонами. Виховання таких спортовців слід починати з шкільної лави, але тепер Україна живе іншими турботами.

У США чутно нарікання на недоліки у фізичному вихованні шкільної молоді, яка забагато часу просиджує біля комп’ютерів. Але водночас спортові майданчики шкіл різного рівня завжди повні, а на Олімпіяді делеґація США в загальному заліку здобула найбільше медалей.

Декого тішить становище Росії, команда якої теж привезла менше нагород, ніж очікували в Кремлі. Тепер на вимогу Президента Росії Дмитра Медведєва почалися звільнення спортових провідників. Навряд чи авторитарні методи Кремля прийнятні для України, де краще розуміють, що у спорті є не тільки переможці, а й переможені.

Україна уже не вперше залишилася без нагород. Вісім років тому так було на Олімпіяді в Солт-Лейк-Ситі (США). Загалом за всю історію незалежної України її спортовці здобули лише п’ять медалей на зимових олімпійських іграх.

З 12 по 21 березня у Ванкувері відбудуться ще й Паралімпійські ігри. Тепер Україна покладає надії на своїх паралімпійців, які обіцяли привезти з Канади медалі. На минулих Паралімпійських іграх, які відбулися в Турині, паралімпійська збірна України посіла третє місце, обійшовши за числом медалей Норвегію, Швайцарію та інші країни.

Сьогодні на ентузіязмі виграти олімпійські змагання дуже складно. Олімпіяда і спорт вищих досягнень дуже швидко розвиваються. Не можна гаяти час. Через чотири роки делеґація України поїде на зимові змагання до Сочі, котрі з огляду на місце їх проведення матимуть не тільки спортове значення. Час між двома олімпіядами треба використати сповна.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році   Видає Український Народний Союз

Головний редактор – Рома Гадзевич
Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@svoboda-news.com Website: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280,
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу
$45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041 e-mail: Admin@svoboda– news.com
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська	(973) 292-9800 дод. 3040 Fax: (973) 644-9510 e-mail: adsukrpubl@att.net
Передплата	– Марійка Пенджола	(973) 292-9800 дод. 3042 e-mail:subscription@svoboda-news.com

БЕРЕЗЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ

Перший крок до народження Києво-Могилянської академії

12 березня 1633 року польський король Владислав IV затвердив Митрополитом Київським, Галицьким і всієї Русі церковного і освітнього діяча, архимандрита Києво-Печерського монастиря Петра Могилу. Того далекого дня було зроблено перший крок до появи на березі Дніпра Києво-Могилянської академії.

Новий митрополит був вихідцем з роду правителів Молдови. Коли йому було 12 років, батько загинув, хлопчикові довелося з матір’ю Марґарет шукати притулку на українських землях, де вони мали родичів. П. Могила вчився у Львові, в европейських університетах, зокрема в Голяндії та Франції. Опісля він служив у війську, брав участь у двох великих битвах з турками. Він часто відвідував Київ, брав участь у справах православної Церкви.

Митрополит Петро Могила

Часті зустрічі з митрополитом Іовом Борецьким вплинули на вибір подальшої діяльности. У 1625 році він став ченцем у Києво-Печерському монастирі, який очолив в грудні 1627 року. Микола Костомаров писав: „Новий архимандрит завів нагляд над священнослужителями у селах лаврських маєтків, малограмотних наказав учити, а впертих і своєвільних піддавати покаранням, оновив церкву, задумав завести при монастирі вищу школу“.

Життя і церковна служба П. Могили припали на час, коли була укладена Берестейська унія. Вірні і більшість монастирів виступили проти унії. П. Могила намагався примирити усіх православних. Однак, його дії не зустріли підтримки багатьох сучасників, які вважали П. Могилу речником королівської влади. Не справдились надії П. Могили на примирення Церков на Київському і Львівському соборах. Помер І. Борецький. Митрополитом було наставлено Ісайю Копинського.

Пропам’ятна таблиця на честь Петра Могили у Львові.

П. Могила заходився до ширення освіти і у 1631 році на території Києво-Печерської лаври відкрив першу школу за зразком провідних шкіл того часу. У ній навчалося понад 100 учнів. Проте ченці виступили проти надання школі приміщень. На той час вже діяла Київська братська школа, тому київське козацтво запропонувало об’єднати братську і лаврську школи. Це сталося у 1632 році. Це була перша вища православна школа у Східній Европі.

Школу назвали Києво-Могилянською колеґією. На утримання колеґії П. Могила подарував власне село, надавав грошову допомогу. З огляду на швидке зростання кількости учнів була відкрито філії колеґії у Вінниці, яку пізніше перенесли на Волинь. Була заснована колеґія в Кременці. З іменем П. Могили пов’язане розгортання православної системи вищої і середньої освіти в Україні, яка копіювала католицькі школи, намагаючись конкурувати з ними.

8 листопада 1632 року королем Польщі був обраний Владислав IV, який впровадив значні пільги для козацтва і православ’я, заборонив чинити образи православним людям. П. Могила подякував королеві за „розумне і справедливе рішення“. Тим часом козаки і православне духовенство вирішили усунути від митрополії І. Копинського як уже старого віком і хворобливого. Митрополитом було обрано П. Могилу.

Невдовзі було отримане благословіння Патріярха Константинопольського, який надав новому Митрополитові звання Екзарха святого константинопольського трону. У квітні 1633 року П. Могила запросив чільних представників громад прибути до Львова на його висвяту в чин Митрополита, а в червні виїхав до Києва.

Після наставлення Митрополитом П. Могила з новою силою розгорнув працю у церковній, освітній, будівничій галузях та книгодрукуванні. Він залишив майже 20 творів церковно-теологічного, полемічного, просвітницького, філософського та моралізаторського характеру. Помер П. Могила 1 січня 1647 року, відзначивши своє 50-ліття. Його поховали у Великій церкві Києво-Печерської лаври.

У 1996 році П. Могила став першим, кого визнали святим Українські Православні Церкви усіх конфесій, а також 15 автокефальних Церков Вселенської Церкви (крім Російської Православної Церкви). Києво-Братській колеґії П. Могила заповів все своє майно, коштовності та бібліотеку, одну з найбагатших у світі.

Л. Хм.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Політичні помилки Віктора Ющенка

Колишній Президент України Віктор Ющенко, заохочуваний своїми прихильниками, вирішив кандидувати з надією на другу каденцію.

Не вийшовши у другу туру, В. Ющенко звернувся до виборців з закликом не голосувати в другій турі виборів. У цей час провідники українських Церков Патріярх Філарет і Архиєпископ Любомир Гузар закликали вірних голосувати за майбутнє України. Проживаючи роками в п'ятьох західніх демократичних державах, я ніколи не бачив такої чудасії, щоб глава держави закликав громадян не голосувати. Що ж сталося? Як зауважив колишній міністер закордонних справ України Борис Тарасюк, такий заклик був на користь Вікторові Януковичеві.

В. Ющенко також сказав, що немає різниці між Юлією Тимошенко і В. Януковичем. Немає різниці? Невже В. Ющенко забув, що на Майдані в 2004 році він закликав: „Бандитів за ґрати!". Зрештою, як відомо, В. Янукович раніше вже два рази сидів за ґратами. Він і сьогодні не визнає леґітимности Майдану, гідного подиву волевиявлення громадян, яких ніхто не змушував протестувати. Його перше звернення до народу України було російською мовою. Свої перші телевізійні інтерв'ю новообраний глава Української держави дав не українським, а російським телеканалам. А вже цілковито безпрецедентним кроком В. Януковича стало запрошення до Києва Патріярха Московського і всієї Русі Кирила, щоб той в день інавґурації відслужив Молебень у Києво-Печерській Лаврі.

На вимогу Партії Реґіонів Верховна Рада за два дні до другої тури виборів Президента України, за підтримки народного депутата Петра Ющенка (якого на швидку руку покликали до парламенту, коли забракло одного голосу), ухвалила зміни до закону про вибори на користь Партії Реґіонів.

В. Ющенко одразу підписав цей закон – попри заклики великого числа демократично-національних організацій та осіб цей закон не підписувати.

Майже всі прихильники В. Ющенка говорили, що коли він не вийде у другу туру, вони, звісно, голосуватимуть за Ю. Тимошенко, як героїню Майдану. Але коли В. Ющенко закликав взагалі не голосувати, бо, мовляв, немає різниці між Ю. Тимошенко і В. Януковичем, то чимало з них так і зробили. Вони не голосували за Ю. Тимошенко, і це дало той малий відсоток перемоги В. Януковича (навіть не враховуючи всі досі не виявлені його фальсифікації). Такий висновок є зовсім можливим.

Якби В. Ющенко закликав своїх прихильників голосувати за Ю. Тимошенко, то вона отримала б тоді 51 відс. голосів проти Януковичевих 49 відс. У своїй неприязні до Ю. Тимошенко В. Ющенко допоміг В. Януковичу стати четвертим Президентом України.

Роман Трач,
Пенфілд, Ню-Йорк

Патріотизм і мова спілкування

Завдяки вибухові патріотичних почуттів канадцям вдалося здобути на XXI зимовій Олімпіяді рекордну кількість золотих медалей – 14. Олімпійські ігри у Ванкувері довели, що коли вдома побороти нервовість і страх, коли є величезна моральна підтримка тих, що змагаються, то можна успіх помножити і загальну кількість здобутих медалей довести до найвищого числа, яке колинебудь Канада мала – 26 медалей.

Канадський патріотизм мобілізувало вже проходження Олімпійського смолоскипу через всю територію країни. Понад 12 тис. осіб несли й супроводжували цей символічний вогонь на відстані понад 12 тис. кілометрів. Вибух канадського патріотизму можна було бачити на екранах телевізорів під час виконання гимну, коли канадці з сльозами радости співали разом.

Прикро було пригадати, що при такій урочистій церемонії, як інавґурація Президента України сам він не здатний був співати гимн своєї держави.

У заключній церемонії відомі канадські кінозірки нагадали всім про величезну територію Канади, про гордість людей за свою країну.

Україна теж має чим гордитись, але її громадяни ще досі не знають своєї справжньої історії, їм навіть національних героїв сусіди призначають.

Українська телевізійна програма „Контакт" в Торонто 28 лютого передавала репортаж з Олімпіяди, і яким розчаруванням для українців Канади було, коли журналістка-канадка зверталася до молодих представників України українською мовою, а ті відповідали їй російською. Виявляється, що можна бути спортивним талантом, але нездатним до вивчення мови, хоч досвід гокеїстів, які приїжджають грати до Північної Америки, показує, що англійську мову вивчають навіть росіяни, а українська мова не важча від англійської мови для громадянина України.

Для України Канада могла б стати зразком, як слід виховувати любов до своєї країни, і починати слід би було саме з вивчення мови своїх предків.

Йосиф Сірка,
Торонто

Про біографію Віктора Януковича

У „Свободі" 12 лютого під заголовком „Біографія Віктора Януковича" були подані тільки добрі сторінки з його життєпису. Андрю Вілсон в книжці „Ukrain's Orange Revolution" з біографії Віктора Януковича подав також злі сторінки. У 1950 році родина В. Януковича прибула з Білорусі до села Миколаївки Донецької области.

Коли В. Януковичу було два роки, померла його мама. Тато вдруге одружився, а сина віддав до його бабусі. Підлітком В. Янукович пристав до групи розбишак, і вони тероризували сусідів. За грабіж він був ув'язнений на три роки в тюрмі для підлітків.

В молодих літах В. Янукович заподіяв ще й інші злочини, зокрема бійку з тілесними ушкодженнями. Йому пощастило, коли він познайомився з космонавтом СРСР Григорієм Береговим, і той постарався, щоб всі дані про злочини В. Януковича і його покарання були уневажнені.

Дмитро Мельник,
Бостон, Масачусетс

Від редакції: У ч. 7 „Свобода" подано офіційну біографію кандидата на пост Президента України Віктора Януковича за матеріялами Центральної виборчої комісії. Редакція не була уповноважена вносити якісь зміни до цього документу. Водночас „Свобода" у ряді публікацій повідомила про дві судимости В. Януковича, таємниче зникнення судових вироків, фальшування рішень про зняття судимости. 29 січня цього року Генеральний прокурор України Олександер Медведько заявив, що В. Янукович був двічі засуджений і відбував покарання незаконно.

Патріярх та актор в однаковій ролі

Восени 2009 року Московський Патріярх Кирило здійснив тривалу візиту до України, офіційно виголосивши мету „помолитися разом із українськими християнами". Насправді, як виявилося, приїздив, аби усіляко перешкодити об'єднанню чотирьох конфесій у єдину помісну Церкву України. Свою місію Патріярх продовжив, приїхавши 25 лютого на інавґурацію нового Президента, щоб „благословити Віктора Януковича на президентство".

Попереднього Президента Віктора Ющенка, як пам'ятаємо, благословила на президентство в селі Хоружівці його старенька матуся. Нинішнього благословила теж „мати", тобто Російська Федерація, у якій Церква активно виконує ідеологічні функції та організаційні замовлення Кремля.

Візита московського гостя і повне відсторонення від інавґураційних спільних молитов та поздоровлень решти православних конфесій та інших Церков (католиків, мусульман, юдеїв та ін.) однозначно свідчать про намір Росії мати Україну розділеною на захід і схід, на „своїх" та „чужих". Таким чином, Патріярх Кирило вже вдруге продемонстрував, що молиться не „за Україну".

Подібну ролю грає російське мистецтво на теренах України. Російські серіяли – постійно на екранах наших телевізорів і кінотеатрів. Характерний приклад – антиукраїнський кінофільм „Тарас Бульба".

В середині лютого у Москві відбулася урочиста церемонія вручення премій з кіномистецтва „Золотий орел" (це той же орел, що на гербі Російської Федерації). Нагороду за найкращу чоловічу ролю присуджено Народному артистові України Богданові Ступці за провідну ролю у фільмі „Тарас Бульба". Чому українського артиста підносить до висот визнання інша держава? Відповідь проста: фільм створено за російські гроші, на замовлення російських ідеологів, для яких існує лише „Русь", за яку гинули козаки і Тарас Бульба серед них.

Режисер цього фільму Володимир Бортко в журналі „Афіша Дніпропетровська" (ч. 116) писав:

„Те, як сприйме мій фільм пан Ющенко з компанією, мене „хвилювало" у двадцять восьму чергу. Ми, росіяни та українці, один і той же народ... Це наші вороги намагаються нас розділити... Я стверджую, що ми – один народ. Чи ми відрізняємося? Отак, як кубанські козаки відрізняються від мешканців Новосибірська, різниця між західніми та східніми українцями колосальна! От де границя проходить".

Патріярх Кирило, режисер В. Бортко і актор Б. Ступка грають однакову ролю – ділити Україну і перешкоджати її об'єднанню.

Володимир Єфимов,
Дніпропетровськ

Знову шукають фальшивих свідків

В другій половині 1980-их років Іван Дем'янюк стояв перед судом в Ізраїлі, звинувачений у вбивстві в'язнів нацистського табору смерти в Треблінці. На суд було допущено низку „свідків", які присягали, що вони злочинців „бачили на власні очі" і тепер, тобто під час процесу, „впізнають" в І. Дем'янюкові найлютішого таборового ката „Івана Грозного".

Адвокат І. Дем'янюка Йорам Шефтель їздив на місце злочину, опитував свідків, в Україні розшукав Івана Марченка і довів, що це І. Марченко, а не І. Дем'янюк був „Іваном Грозним", а свідчення проти І. Дем'янюка старих, знедолених людей були фантазією. Однак, суд готувався засудити І. Дем'янюка на кару смерти.

Адвокат Й. Шефтель зазнав у Ізраїлі публічного цькування і навіть тілесних ушкоджень, але не здався, і суд нарешті визнав всі звинувачення безпідставними.

Свідки в Ізраїлі своїми неправдивими заявами створили правовий прецедент, що свідчення про людей і події майже півстолітньої давности переважно невірогідні, бо людська пам'ять – недосконалий інструмент, щоб мати юридичну вартість після такого довгого часу.

Тепер І. Дем'янюка знову хочуть засудити. Знову знайшовся хтось, хто „пам'ятає" І. Дем'янюка (тепер вже ця нібито „пам'ять" датується більше, ніж пів століттям), який вже в Собіборі, далеко від Треблінки, розстрілював в'язнів.

Суд поспішає вислухати цього „свідка", незважаючи на правний прецедент, коли ізраїльські свідки дискредитували вірогідність людської пам'яті за такий довгий час. Оборона за таких обставин матиме всі підстави апелювати до вищих судових інстанцій і вимагати перегляду справи.

д-р Василь Рождественський,
Вудгевен, Мишиґен

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Відбулися річні збори 13-го відділу УНСоюзу

ВОТЕРВЛІТ, Ню-Йорк. – Члени Братства св. о. Миколая та 13-го відділу Українського Народного Союзу 21 лютого провели річні збори для заслухання звітів про діяльність уступаючої управи та вибору нової управи. Загальні річні збори відбулися в Українсько-американському клюбі містечка. 5 грудня цього року Братство св. о. Миколая відзначатиме 115-річчя своєї роботи на благо української діяспори та громади Олбані.

Після звітів і їхнього обговорення була затверджена нова управа Братства: Славко Тисяк – голова, Петро Урбан – заступник голови, Тарас Мищук – секретар, Іван Зендран – заступник секретаря, Іван Суховацький – скарбник; Михайло Зависький – заступник скарбника. Секретарем відділу УНСоюзу став Микола Філь, заступником секретаря – Павло Шевчук. Управу доповнили опікуни хворих Семен Ксенич, Стефан Ґебуза, Андрій Демчар, Богдан Білиця. Контрольна комісія – Іван Уруський, Олександер Сердюк, А. Демчар.

Кульминаційним моментом річних зборів стало прийняття в Братство п'ятьох нових членів – Петра Філя, Романа Поворозника, Бориса Матвієва, Івана Філя та Віктора Головащенка. У Братстві тепер 50 осіб.

Тепло вітаючи молодих членів Братства, голова С. Тисяк висловив своє задоволення та впевненість у майбутньому Братства. Голова статутного комітету Василь Гайванович розповів присутнім про роботу комітету та запевнив, що статут Братства буде відповідно опрацьований та завершений в найскорішому часі.

Керуючись затвердженим порядком річних зборів, члени УНС вибрали Івана Суховацького делеґатом, а Тараса Мищука – його заступником на 37-му Конвенцію Українського Народного Союзу, яка відбудеться на українській оселі Союзівка 20-23 травня.

Після обговорення та затвердження пляну на майбутнє, С. Тисяк щиро подякував усім присутнім за співпрацю та закрив річні збори, після чого усі члени були запрошені до смачної перекуски та цікавого товариства.

Славко Тисяк

Учасники зборів (сидять зліва): Стефан Дениш, Іван Зендран, Іван Демчар, Славко Тисяк, Григорій Ільницький, Семен Ксенич, Євстахій Мочульський.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Чи визнає світ правду про Травнікі?

ТОРОНТО. – 22 січня у приміщенні Канадсько-української мистецької фундації, на черговому засіданні НТШ, відомий історик Орест Субтельний виступив з доповіддю на тему „Українці на німецькій службі під час другої світової війни: батальйони в Травніках".

Зрозуміло, тема викликала величезне зацікавлення в українській громаді, особливо під оглядом справи Івана Дем'янюка, котрого, як відомо, підозрівають в участі в одному з тих батальйонів. О. Субтельний, професор університету Йорк в Торонто, є визначним знавцем історії України, автором багатьох історичних досліджень.

Широкому читачеві він відомий перш за все як автор фундаментальної праці „Україна. Історія", що вийшла англійською мовою в 1988 році та українською в 1991 році і стала тією наріжною книгою, що визначає розуміння історичного розвитку України для сучасних українців.

Проф. О. Субтельний є також експертом з питань історії Другої світової війни. Висліди дослідження однієї військової одиниці, що часто фігурує під назвою „Батальйон Травники", він і запропонував численним слухачам.

На початку проф. О. Субтельний відразу зазначив, що не буде порушувати конкретної справи І. Дем'янюка. Його метою є висвітлення історії батальйону, що фігурував і продовжує фігурувати у звинувачувальних процесах проти військових злочинців і, як вважає О. Субтельний, часто несправедливо. Представники OSI („Office of Special Investigations"), що функціонує при американському уряді і займається розшуком військових злочинців, вважають, що батальйон був зформований при СС (нім. SS – від Shutzstaffel – загони охоронців) спеціяльно для винищення євреїв. Після докладного вивчення сотень архівних документів О. Субтельний прийшов до висновку, що мета створення цього батальону і його роля у війні була цілком інакшою.

Формуванння батальйону почалося в жовтні 1941 року у польському селі Травники недалеко від Люблину, у зв'язку з грандіозними плянами уряду Адольфа Гітлера щодо німецької колонізації східніх територій і залучення до цього процесу представників місцевого населення. Прикметно, що частиною присяги було речення „Я буду охороняти німецькі території". Першу хвилю завербованих склали до 5,000 радянських військополонених. Оскільки росіянам, як комуністам, німці не довіряли, основну масу батальйону склали українці (були також латиші, литовці та інші національності).

Знаючи про жахливі умови утримання у таборах, легко уявити, що бажаючі прилучитися до батальйону просто намагалися в такий спосіб врятувати своє життя. Другу хвилю завербованих на початку 1943 року склали галичани: німці вивозили їх на працю до Німеччини, а молодих і фізично справних хлопців відбирали до Травників.

Нарешті, третя хвиля прийшла влітку 1943 року з Холмщини, де українське населення боялося польської партизанки. Німці пообіцяли Українському Центральному Комітетові під керівництвом Володимира Кубійовича, що українці будуть служити в українських селах і боронити людей від нападів польських партизанів, і комітет аґітував українських хлопців вступати до батальйону. Однак, хлопці замість Холмщини були послані до Травників... Українці в батальйоні стояли на долині ієрархічної драбини: офіцерами були німці, підстаршинами – фольксдойчі, а українці – звичайними вахтманами, чи, найвище, обервахтманами.

Яка була роля батальйону під час війни? Головна функція – охороняти важливі об'єкти: мости, залізниці, німецькі бюра і т.д. Деякі підрозділи відсилали до таборів, як концентраційних, так і робітничих, для охорони.

Однак, за вислідами проф. О. Субтельного, українцям німецька влада не довіряла, і вони не допускалися на територію таборів, а охороняли їх з ззовні. Тому на всіх повоєнних судових процесах уцілілі полонені не могли назвати жодних українських імен – вони їх просто не знали, бо українських вартових в таборах не було. Більше того, німці настільки не вірили українським вахтманам, що щоночі, після закінчення варти, українці мали здавати зброю, яка, до того ж, була не німецькою, а чеського взірця.

Коли восени 1943 року у таборах (Треблінка, Собібор та ін.) почалися повстання, А. Гітлер видав наказ винищити всіх полонених в таборах. Чи брав у цій каральній акції участь батальйон? За вислідами проф. О. Субтельного, операція була здійснена підрозділами СС і поліцією, а батальйону було наказано зачинитися в бараках і не виходити аж до кінця операції.

В липні 1944 року, з наступом радянського війська, батальйон відходить на захід, помагає будувати оборонні лінії. В 1945 році, після бомбування Дрездену, батальйон, вже без військової амуніції, виносить трупи вбитих. Наприкінці війни учасники батальйону відійшли до Чехословаччини, а тоді розійшлися, хто куди.

У 1970-их роках в Німеччині відбувся суд проводу батальйону. Суд вирішив, що функція батальйону була охорона, а не участь у каральних операціях, тому керівне офіцерство батальйону було виправдано. Нещодавно була знову порушена справа І. Дем'янюка. OSI передало справу до Німеччини, де Дем'янюка мають судити. Перед німецьким судом, завершив свою доповідь проф. О. Субтельний, стоїть справді нелегка дилема: суд виправдав, як невинних, керівних офіцерів, що давали накази. То що робити з простим військовим, котрий мусів ті накази виконувати?... Час покаже.

Професор Орест Субтельний під час доповіді. Фото: Ірина Микитюк

Дагмара Турчин-Дувірак

Виступ президента СКУ Є. Чолія

МОНРЕАЛЬ, Канада. – 21 лютого президент Світового Конґресу Українців (СКУ) Євген Чолій виступив перед українською громадою з доповіддю про сучасний стан і перспективи праці СКУ.

Оскільки день виступу збігся з Міжнародним днем рідної мови, президент наголосив на ролі української мови у зміцненні української державности, у збереженні національної ідентичности та в консолідації світового українства, а також звернув увагу на її сучасний стан у діяспорі та в Україні. Він зокрема висловив велику стурбованість у зв'язку з намірами Партії Реґіонів повернути російську мову в освітні заклади, судові органи, на радіо і телебачення України. Він також розповів про діяльність СКУ протягом теперішньої каденції, поінформував про продовження праці, спрямованої на визнання у світі Голодомору геноцидом українського народу, зміцнення зв'язків зі своїми складовими організаціями, розбудову ділових відносин з Україною, підтримку демократичних процесів в Україні та реагування СКУ на антиукраїнські дії.

Виступ Є. Чолія організував Монтреальський відділ Конґресу Українців Канади у співпраці з місцевим осередком Спілки Української Молоді.

Світовий Конґрес Українців

До 100-річчя Сестер чину св. Василія Великого

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – Сестри чину св. Василія Великого повсюдно були учасницями життя громади через школи, сиротинці, парафії. До 100-річчя свого служіння від 1911 року у США сестри збирають спогади людей, чиє життя було тісно переплетене з Сестрицтвом.

Якщо хтось має такі спогади, фотографії, фільми, пам'ятки, сестри хотіли б використати їх у відеофільмі до свята. Вони також хотіли б записати Ваші спогади на стрічку.

Зверніться до Сестри Дороти-Анни Бусовської на адресу: Sister Dorothy-Ann Busowski, OSBM, 710 Fox Chase Rd., Fox Chase Manor, PA 19046, на тел.: (215) 379-3998 дод. 35, або електронною поштою: dabusowski@stbasils.com. Можна також звернутися до Сестри Анни Ляшок на тел.: (412) 260-1607 або електронною поштою srannl@aol.com.

По додаткові інформації про багату спадщину Сестрицтва можна телефонувати: (215) 379-3998 або звернутися на сторінку: www.stbasils.com.

Сестра Дорота-Анна Бусовська

Цікаві заходи 42-го відділу ООЧСУ

ЛОНҐ-АЙЛЕНД, Ню-Йорк. – Управа 42-го відділу Організації оборони чотирьох свобід України домовилися з парохом Української католицької церкви о. Василем Гриньковим і групою, яка готує у церкві традиційні недільні сніданки, щоб у взаємно узгіднені неділі висвітлювати інформаційні фільми і влаштовувати короткі доповіді на вибрані теми.

Згідно з пляном, до громади приїхали представники Українського Американського Допомогового Комітету (ЗУАДК) – голова д-р Лариса Лозинська-Кий і член екзекутиви Ліда Длябога. Було зроблено доповідь про історію діяльности організації, починаючи від її створення в 1944 році. Тепер основна праця ЗУАДК спрямована на те, щоб допомогти найбільш потребуючим в Україні, а саме – сиротинцям, особам похилого віку, ветеранам Української Повстанської Армії, колишнім в'язням Сибіру, важко хворим. Показано відеофільм про діяльність ЗУАДК.

Іншим разом було висвітлено фільми – про Митрополита Андрея Шептицького і провідника Організації Українських Націоналістів Степана Бандеру до 100-ліття з дня його народження і 50-ліття смерти. Перед висвітленням фільму доповідь на цю тему виголосив гість з Києва, головний редактор газети „Шлях Перемоги" Віктор Рог.

2010 рік розпочато доповіддю „300-ліття першої української Конституції і українська незалежність", яку 24 січня виголосив адвокат Андрій Шуль. Він зробив короткий огляд історії України, а найбільше уваги присвятив першій українській Конституції, автором якої був гетьман Пилип Орлик в 1710 році.

Управа відділу вирішила також влаштовувати короткі інформаційні доповіді на своїх ширших сходинах, на які приходить до 50 членів і гостей. На таких сходинах Дмитро Трояновський говорив про гетьмана Івана Мазепу, Полтавську і Конотопську битви, Катерина Мицьо доповідала про ОУН і С. Бандеру.

Катерина Мицьо

Освячено Церкву св. Архистратига Михаїла

ТУСОН, Арізона. – Освячення Української греко-католицької церкви відбулося 15 листопада 2009 року. Урочисту церемонію провадив Владика Ричард Семенюк з Єпархії св. Миколая в Чикаґо. Йому асистували о. митрат д-р Андрій Чировський з церкви св. Михаїла в Тусоні, о. Ґуґо Соутус з Фініксу, о. Мирон Микита з Лос-Анджелесу, о. Джеймс Бенкстон з Сан-Дієґо, о. Іван Чировський з Пітсбурґу та колишній парох о. Ярослав Довбуш, диякон о. Тібор Турі з Стоні-Крік, Онтаріо, Канада. Хором керував митрофорний протоєрей о. Роман Ґаладза з церкви св. Іллі в Брамптоні, Онтаріо. Численні гості прибули з Арізони, Каліфорнії, Іллиною, Мериленду, Пенсильванії, а також з Канади і Польщі.

Юні парафіянки Надя Феш і Олександра Коль, одягнуті в українські строї, привітали Владику Р. Семенюка хлібом і сіллю на тарілці, прибраній українською вишивкою. Також його вітали голова церковного комітету Ігор Кунаш та голова сестрицтва св. Марії і Марти Олександра Терлецька. Зенон Коритко подарував Владиці від парафії дві різьблені дерев'яні тарілки, спеціяльно приготовані з цієї нагоди.

Владика Р. Семенюк очолив процесію священиків і вівтарних хлопців. Процесія несла хоругви, хрести, ікони і включала не тільки духовенство, а всю громаду. Мощі Блаженних Єпископа і священномученика Василя Величковського і священномученика Петра Вергуна були перенесені в храм з особливого місця назовні церкви.

Після поклоніння святим мощам процесія обійшла навколо церкви, і Владика положив святі мощі у престіл. Були запалені свічки у святилищі і поміщено вічну лямпу на горному місці за престолом. Це завершило освячення, після чого була відслужена Літургія. Вівтарні хлопці Петро С. Феш-Нґуєн, Матвій Кол, Юліян Чуловський і Юрій Терлецький брали участь у відправах.

Свято продовжилось в готелі „Маріот" при Арізонському університеті, де відбувся бенкет. Програмою керував д-р І. Кунаш. Були оголошені вітання від посадника Тусону Роберта Волкапа, а також з різних куточків світу.

П.-С. Феш зіграв чудове соло на скрипці під акомпаніямент д-ра Юліяни Осінчук. Віцеконсул України Роман Недільский привітав усіх з великою подією. Під час обіду був висвітлений фільм „Божий і наш дім", приготований Галиною Чировською з допомогою П.-С. Феша-Нґуєн, М. Кола та Петра В. Феша. Інтерв'ю з парафіянами переплітались з темою добування капсулі зі старої церкви св. Михаїла, яка була поміщена туди в 1985 році.

Святкова програма була доповнена виступами Зені Кунаш – сопрано, акомпанованим Ю. Осінчук, а також бандуриста і тенора Луки Мілера з Сан-Дієґо. Всі присутні дістали пам'ятні книжечки „Божий і наш дім". З заключним словом виступили Владика Р. Семенюк та о. митрат А. Чировський. Владика промовив завершальну молитву.

Парафія отримала постійний новий дім і має тепер відповідне літургічне устаткування, канцелярію, кімнату засідань, велику залю з модерною кухнею для різних громадських подій, меморіяльну бібліотеку ім. Расела Дворяна і навчальні приміщення.

Будівля церкви була придбана від Антіохійської православної церкви св. Воскресіння і зусиллями добровольців на чолі з Богданом Ґойничем відреставрована. О. і Ю. Терлецькі допомогли відновити старовинні іконостас і хоругви.

Завдяки старанням колишнього пароха о. Василя Бучека церква дістала іконостас в дарунок від Української православної церкви в Мінеаполісі, де дві парафії об'єдналися в одну. Парафіяни Церкви св. Михаїла з великою відданістю готувалися до цього великого дня. Христина та Іварс Векбастікси очолили групу з приготування запрошень, завдяки чому багато людей приїхало, щоб підтримати працьовиту парафіяльну громаду.

Владика Ричард Семенюк та духовенство біля престолу Церкви св. Архистратига Михаїла в Тусоні. *Фото: Роман Слоцький*

о. Андрій Чировський

УКОФ має нову адміністративну управу

ЧИКАҐО. – Дирекційна Рада Української Католицької Освітньої Фундації (УКОФ) нещодавно призначила нову головну адміністративну управу Фундації, до якої увійшли Олександер Кузьма, Марта Коломиєць та Денієл Шиманський. Новий провід Фундації зустрівся з членами Сенату (Надзірної Ради) Українського Католицького університету (УКУ) 6 лютого у Львові, а також взяв участь у чотириденній нараді, яку організував Відділ розвитку УКУ, запросивши стратегічних партнерів університету та групи, які працюють над розвитком УКУ, з України, Сполучених Штатів, Канади та Західної Европи.

Новим екзекутивним директором УКОФ у США Дирекційна Рада Фундації призначила О. Кузьму. Він одержав ступінь бакалавра гуманітарних наук в Єйльському університеті та закінчив юридичну школу в університеті Норт-Істерн в Бостоні. Його професійні досягнення за останніх 30 років включають працю на посадах керівника і менеджера неприбуткових установ, великий досвід у збиранні фондів на гуманітарні цілі та стратегічного плянування й розвитку в складних умовах.

О. Кузьма присвятив 16 років плідної праці „Фундації розвитку і допомоги дітям Чорнобиля" (ФРДДЧ), сім років був її екзекутивним директором, допоміг нав'язати партнерські взаємини з дитячими лікарнями та сиротинцями в 11 областях України та отримати корпоративні ґранти, приватні пожертви та спадщини, що дало змогу Фондові надати Україні передові технології у галузі медицини та медичні вишколи на суму понад 50 млн. дол. Ці програми спричинилися до значного удосконалення у лікуванні ракових захворювань та зниження рівня дитячої смертности у партнерських лікарнях ФРДДЧ в Україні.

Коментуючи своє нове призначення, О. Кузьма сказав: „Для мене буде великою честю продовжувати надзвичайні зусилля моїх попередників Джона Курі , проф. Джефрі Вилза і Дена Шиманського, які допомагали Українському Католицькому університету стати міжнародним навчальним закладом".

Новостворену посаду головного керуючого справами Фундації зайняла М. Коломиєць. Вона здобула ступінь бакалавра гуманітарних наук з англійської літератури і маґістра з журналістики в Ілинойському університеті в Урбана-Шампейн.

М. Коломиєць народилася та виросла в Чикаґо, проте впродовж останніх 20 років жила і працювала в Києві, була головним директором Національного Демократичного інституту міжнародних взаємин в Україні. Перед тим займала посаду директора програм Фундації „Україна-США" і корпорації „Альтернативи Розвитку". Протягом своєї журналістської кар'єри вона займала високі посади в Аґентстві Міжнародного Розвитку США , „Українському Тижневику" („The Ukrainian Weekly") в Києві і Нью-Джерзі, дописувала до журналу „Newsweek" і аґенції „The Associated Press". Вона – Заслужений журналіст України.

Нова адміністративна управа Української Католицької Освітньої Фундації: екзекутивний директор Олександер Кузьма (зліва), керуюча справами Марта Коломиєць (друга справа) та директор розвитку Денієл Р. Шиманський (справа) нещодавно відвідали о. д-ра Бориса Ґудзяка, ректора УКУ (другий зліва) у Львові.

Третій член керівного проводу – Д. Р. Шиманський, який працює в УКОФ протягом останніх трьох років, займатиме посаду директора розвитку. Д. Шиманський здобув ступінь бакалавра з електричної інженерії в Університеті Нотр-Дейм і маґістра з підприємницького управління (MBA) в Чикаґському університеті. Він працював 18 років в компанії „Моторола" на різних посадах, пов'язаних з стратегією підприємства, управлінням, якістю і виробництвом, а також системним проєктуванням. Д. Шиманський відповідатиме за підтримання і поглиблення зв'язків з усіма жертводавцями, особливо з основними меценатами і добродіями

„Ми дуже захоплені новою адміністративною управою Фундації, – сказав голова Дирекційної Ради УКОФ Ґай Камарата. – Це висококваліфіковані та віддані своїй справі особистості, які мають цілковиту підтримку з боку Дирекційної Ради УКОФ та ректора УКУ о. д-ра Бориса Ґудзяка".

Детальніші інформації про УКОФ чи Український Католицький університет можна знайти на веб-сторінці: http://www.ucef.org або зателефонувавши до Фундації: (773) 235-8462.

Матвій Матушак

Презентація книжки про Голодомор

НЮАРК, Нью-Джерзі. – Комітет допомоги Україні (Приятелі Руху) 28 лютого провів у залі Української католицької церкви св. Івана Хрестителя презентацію книжки редактора „Свободи" Левка Хмельковського „136 призвідців Голодомору".

Зустріч відкрив голова комітету Олег Колодій. Л. Хмельковський розповів про історію появи цієї книжки, її зміст і призначення.

У великій промові професоремерит Ратґерського університету Тарас Гунчак докладно зупинився на систематичному винищенні комуністичною владою української інтеліґенції як національної еліти та селянства як збройного ресурсу на випадок повстання у боротьбі за незалежність України.

Про злочини комуністичної імперії в Україні розповів проф. Тарас Гунчак.

Учасники зустрічі в Українській католицькій церкви св. Івана Хрестителя.

Т. Гунчак також відзначив довідкове значення книжки для дослідників Голодомору. Він висловив жаль з приводу відсутности хворого д-ра Романа Ричка, який був незмінним організатором таких зустрічей, побажав йому швидкого одужання.

Опісля відбулося обговорення книжки та проблем інформування населення сучасної України про трагедію Голодомору.

Божена Ольшанівська

УВУ відзначив 89-річницю з дня заснування

Викладачі та студенти Українського Вільного університету.

МЮНХЕН. – У великій авдиторії Культурного фонду судетських німців 3 лютого відбувся академічний акт з нагоди відзначення 89-ої річниці заснування Українського Вільного Університету (УВУ) у Відні.

У вечорі взяли участь представники німецького наукового, академічного, мистецького, політичного, церковного і громадського світу, члени української громади Мюнхену, а також студенти університету.

Урочисте засідання відкрив ректор УВУ д-р Іван Мигул, який привітав усіх присутніх та попросив д-ра Міхаеля Мозера, професора славістики Віденського університету й УВУ, провести поіменне привітання почесних гостей. Окрім сенату та професорів УВУ, почесних докторів і почесних сенаторів, серед присутніх були кардинал Фрідріх Ветер, міністер Ганс Цегетмаєр, Посол Дітмар Штудеман, член Европейського парляменту Бернд Посельт, д-р Дітмар Віловайт – президент Баварської академії наук, д-р Рудольф Фрітч – представник професорської колеґії Мюнхенського університету та інші.

Зліва: проф. Ярослава Мельник, проф. Франко Сисин, посол Дітмар Штудеманн, проф. Іван Мигул під час вручення медалі „Pro Universitate Libera Ucrainensis" Д. Штудеманові.

Після привітань відбулася урочиста церемонія вшанування д-ра Ігоря Шевченка, провідного спеціяліста візантійської і ранньослов'янської історії культури, з нагоди надання йому звання почесного доктора філософії (посмертно). Ця урочиста подія співпала з 40-им днем смерти цього відомого вченого.

З цієї нагоди д-р Франко Сисин, декан філософського факультету і учень І. Шевченка в Гарвардському університеті, виголосив промову, у якій зазначив, що свої студії візантиністики І. Шевченко розпочав саме в УВУ. Від імені родини І. Шевченка диплом прийняв німецький візантиніст д-р Петер Шрайнер, який був редактором одного із збірників, присвячених І. Шевченкові. П. Шрайнер поділився спогадами про наукову співпрацю з цим українським вченим.

Також відбулося присвоєння звання почесного доктора права Б. Посельтові, членові Европейського парляменту від Народної партії в Европарляменті. Промову виголосив міністер Баварії Г. Цегетмаєр, який тепер очолює фундацію ім. Ганса Зайделя і є почесним доктором УВУ.

Святкову доповідь на тему „Нема Европи без України" виголосив д-р Б. Посельт, який наголосив на живому прикладі УВУ, який є інтелектуальним мостом між Україною та країнами Евросоюзу.

Цьогорічну медалю УВУ „Pro Universitate Libera Ucrainensis" присвоєно колишньому Послові Німеччини в Україні Д. Штудеманові. Промову виголосив директор Інституту соціяльної ринкової економіки в Україні та почесний консул України у Майнці д-р Гансюрґен Дос.

Вечір був музично обрамлений виступами докторантки УВУ піяністки Алли Боборикиної та квартету сурмачів Вищої музичної школи і закінчився традиційним співом „Gaudeamus igitur".

Під час прийняття, яке було уфундоване Фундацією УВУ у США та Товариством приятелів УВУ у Німеччині, гості скерували свої погляди на 2011 рік, коли УВУ відзначатиме 90-ліття безперервного служіння науці.

Пресове бюро УВУ

Кобзареве свято відбулося у Шевченковому краю

ЧЕРКАСИ. – З нагоди 196-ої річниці від дня народження Тараса Шевченка в музеї „Кобзаря" 4 березня відкрито виставку „Черкаські художники – у вінок шани великому Кобзареві". На ній представлено скульптурні, графічні, живописні роботи та твори декоративно-прикладного мистецтва, зокрема полотна Заслужених художників України Івана Бондаря, Валентина Сірого, Юрія Іщенка, Заслуженого діяча мистецтв Віктора Клименка, художників Петра Козіна, Володимира Нестерова, Тетяни Куліш, Миколи Сенюти, Ксенії Клименко, Ігоря Солодовникова, Надії Нікіфорової, Лева Недосєка, Євгена Якшина, Оксани Сірої та інших.

Також на виставці показано графіку Заслуженого художника України Івана Фізера, художників Віктора Крючкова, Віктора Олексенка, Альберта Недосєка, Неоніли Недосєко, Андрія Мороза, Миколи Колядка, Лесі Корж, Максима Сірого та інших.

Яскравими зразками декоративно-прикладного мистецтва є розпис Заслуженого художника України Тамари Гордової, витинанки Заслуженого художника України Миколи Теліженка, батики О. Сірої, вишивка Надії Лавріненко. В оригінальній техніці виконано роботу Заслуженого художника України Євгена Найдена.

Скульптура представлена роботами Людмила Шилімової-Ганзенко, Івана Лавріненка, В. Крючкова, Віталія Дахівника.

На відкритті виставки виступили завідуюча музеєм „Кобзаря" Ольга Шарапа, голова черкаського відділення Національної спілки художників України Юрій Іщенко, Заслужений художник України Іван Бондар, директор художнього музею Ольга Гладун та інші. Співав камерний хор „Канон".

Відбулася презентація каталогів „Черкаські художники – у вінок шани Великому Кобзареві", „Видання творів Тараса Шевченка у фондах музею „Кобзаря" та розвідки Олени Веретільник „Шевченківські Черкаси: поет у пам'яті століть".

Зустріч в Черкаській обласній бібліотеці ім. Тараса Шевченка, присвячена виходові друком останнього „Кобзаря" при житті поета. Зліва: Ольга Шарапа. Фото: Олександер Костирко

4 березня в обласній бібліотеці ім. Т. Шевченка відбулась зустріч працівників бібліотеки та працівників музею „Кобзаря", присвячена виходові друком останнього „Кобзаря" при житті Т. Шевченка. Про історію „Кобзаря" розповіла присутнім директор музею О. Шарапа, яка подарувала читачам бібліотеки копії першого прижиттєвого видання „Кобзаря". Твори поета декламували учасники літературного театру Черкаського педагогічного університету ім. Богдана Хмельницького.

Ольга Шарапа

Твори мистців Шевченкового краю на виставці в Музеї „Кобзаря"

Надія Нікіфірова. „Жіноча доля".

Оксана Сіра. „На розпутті козак та й на кобзі грає".

Неоніла Недосєко. „Вечір на Купала".

Микола Теліженко. „У простір Тарасових думок".

Іван Лавріненко. „Не називаю її раєм..." (метал, кераміка).

Фоторепортаж з виставки: Олександер Костирко

Чим важлива „Валявська Конституція"

ЗЕЛЕНА ҐУРА, Польща. – 7 лютого, після закінчення Святої Літургії у Греко-католицькому храмі, в залі під церквою відбулася зустріч, на якій Степан Семенюк виступив з доповіддю про „Валявську Конституцію", проголошену і прийняту на Синоді 26 травня 1780 року. Отож у цьому році їй виповнюється 230 років.

Ця „Конституція" – єпархіяльні постанови Перемиських владик Греко-Католицької Церкви, які в ті часи мали свій осередок-палату в місцевості Валява біля Перемишля. Видана вона була трьома владиками: Антоном Ангеловичем, Михайлом Левицьким (став пізніше Львівським Митрополитом) і Максиміляном Рилою.

Доповідач нагадав, що територія тодішньої єпархії обіймала всі західні околиці руських земель, сягаючи від міста Самбора, що тепер в Україні, аж до Кракова у Польщі і Оломунця, який нині перебуває в межах Чехії. С. Семенюк вичислив, яка була тоді кількість священиків, церков, парафій.

Після поділу Польщі ці етнічні українські (на той час руські) землі, про які згадано вище, увійшли під володіння Австрії. „Конституція" була написана польською мовою, бо ще з часів Першої Речі Посполитої владики і священики Греко-Католицької Церкви на території єпархії мали обов'язок спілкуватися між собою польською мовою.

Чим же важлива ця „Конституція"? Дев'ятий параграф її говорить: „Наказується деканам спонукати парафіян ставити школи при церквах для бакаляра й учителя дітей української мови". В 10-ій точці є там сказано: „Преосв. Архиєпископ нагадує і наказує священикам, щоб навчали своїх синів насамперед української мови, а опісля давати їх до дальших шкіл, і щоб не множилася простота по попівствах, а тих, що не стараються про це, має декан застерегти, що такі неуки не тільки не будуть допущені до священства, але також позбудуться духовних ласк".

Доповідач нагадав, що Перемишль у ті часи дуже плідно розвивався і випереджав Львів. На переломі XVIII-XIX ст. в Перемишлі постали „Товариство священиків" і „Дякоучительський інститут", статут якого уложив високоосвічений крилошанин о. Іван Могильницький, син пароха в Улючі. (Тут нагадати хочу, що це той самий Улюч, в якому я народився.) Також „ з благословенням і повелінням Преосв. Кир. М. Левицького о. Іван Могильницький видав у 1816 році перший український „Буквар" для народних парафіяльних шкіл в Галичині".

Все це могло здійснитися завдяки постановам „Валявської Конституції", що була проголошена 26 травня 1780 року.

Степан Семенюк перед початком виступу .
Фото: Дорота Прибитень

Закінчуючи свою доповідь, С. Семенюк нагадав, що на українських землях під російською окупацією у той час також вже не було українських шкіл. Відродження українського народного шкільництва на Великій Україні треба пов'язати з недільними школами Христини Алчевської у другій половині XIX ст. Тоді також побачив світ „Буквар" Тараса Шевченка (1861). У ті часи Православна Церква під російською окупацією була цілком зрусифікована. Священики-українці були вислані вглиб царської імперії, а в Україну наслано священиків-росіян.

На відродження Української Православної Церкви в Україні народ мусив чекати ще понад 200 років, хоч вже жили і працювали такі майстри слова, як Григорій Квітка-Основ'яненко, Іван Котляревський та інші, які своє серце і душу віддавали українській культурі.

На закінчення С. Семенюк сказав: „Будемо сподіватися – і хай це наше слово буде закликом, – що 230-ліття „Валявської Конституції" не пройде повз увагу наших істориків, появляться відповідні публікації, відбудуться наукові конференції".

Василь Шляхтич

„Як много важить слово"

ЛЬВІВ. – Міжнародний інститут освіти, культури та зв'язків з діяспорою Національного університету „Львівська Політехніка" (МІОК) у рамках проєкту „Відкриймо для України українську діяспору" 19 лютого презентував фотовиставку „Вивіски у Львові: відмова від рідного" фотомистця з Чикаґо Роксоляни Тим'як-Лончини. Подію було присвячено Міжнародному Дневі рідної мови.

Представлена виставка є лише частиною маштабнішої колекції світлин „Солов'їна наша мова", яка охоплює понад 200 фотографій, зроблених під час подорожей Україною. За словами фотографа, метою виставки є показати через світлини, наскільки засмічена наша мова англіцизмами-американізмами, словами-покручами. У зв'язку з тим Р. Тим'як-Лончина закликає: „Ми не можемо бути сторонніми глядачами… Не стіймо осторонь!... Моїм найбільшим бажанням є через світлини розбудити любов і пошану до української мови в Україні і в діяспорі".

За професією Р. Тим'як-Лончина дентист. Декілька разів приїджала до України з місією „Медицина на колесах", лікувала дітей, читала лекції стоматологам. Саме враження з реального життя людей на Батьківщині своїх предків, її любов і небайдужість до їхньої долі спонукали лікарку стати професійним фотожурналістом.

Оскільки виставку відкрито напередодні Дня української мови, то з ініціятиви Ірини Ключковської, директора МІОК, було організовано круглий стіл „Рідна мова на львівських вулицях".

Проблеми державної підтримки розвитку української мови, законодавчі засади, що визначають вживання мови у реклямних оголошеннях, вивісках тощо висвітлили Ігор Держко – заступник голови Львівської обласної державної адміністрації з гуманітарних питань, Василь Косів – заступник міського голови Львова з гуманітарних питань.

Про юридичний і політичний аспекти функціонування української мови у сучасному суспільстві говорила Ірина Фаріон, депутат Львівської обласної ради.

Питання мовної стійкости у свідомості окреслили професори-мовознавці Роксоляна Зорівчак та Олександра Сербенська.

Способи очищення мови від русизмів та інших запозичень запропонували Ярослав Пітко – голова Львівського обласного об'єднання „Просвіта" ім. Тараса Шевченка, Василь Лизанчук – професор Львівського Національного університету ім. Івана Франка, Іван Сало – Заслужений журналіст України.

Присутність студентської молоді, активне обговорення функціонування української мови мовознавцями, представниками влади, журналістами дозволило зформулювати рекомендації, які можуть бути корисними для майбутньої Програми розвитку української мови на державному рівні.

Слова ініціятора цієї надзвичайно цікавої події, українки з Чикаго Р. Тим'як-Лончини: „Я люблю Україну, я іду в Україну, я фотографую Україну" викликають повагу і безмежну вдячність. Слово ж українське варте того, щоб його утверджувати в усіх сферах нашого життя.

Оксана Туркевич

Президія під час круглого столу про рідну мову: Роксоляна Тим'як-Лончина, Богдан Моркляник – проректор з науково-педагогічної роботи „Львівської Політехніки", Ірина Ключковська, Ігор Держко, Василь Косів.

На виставці світлин Роксоляни Тим'як-Лончини в Актовій залі головного корпусу „Львівської Політехніки".

Президент...

(Закінчення зі стор. 1)

для фінансово-промислових груп, котрі стоять за самим В. Януковичем. Відповідно і тут найближчим часом дружби в руслі російських інтересів не може спостерігатися.

Третім пунктом економічного бльоку було співробітництво в авіяційній і машинобудівній галузях. Тут, окрім загальних декларацій, теж нічого нового не відбулося, заяви про спільні космічні програми за умов відсталости космічної галузі обох країн не лише від США, а й від Китаю, не викликають надій.

Водночас В. Янукович мав низку пропозицій на користь ідеологічних інтересів Кремля. Найбільш стратегічною темою є підтримка В. Януковичем надання офіційного статусу російській мові, про що він заявив під час зустрічі з Д. Медведєвим. Проте з огляду на українські реалії та політичний розклад, із котрими В. Янукович зіткнеться найближчими тижнями чи навіть днями, виконати цей намір буде не просто.

Так само, як і з питанням про Чорноморську фльоту. В. Янукович пообіцяв підписати угоди, котрі влаштують обидві сторони. Проте термін його президентства закінчиться 2015 року, до закінчення угоди щодо присутности чужоземної фльоти в Україні.

Найбільш болючою темою було позбавлення звання Героїв України Степана Бандери і Романа Шухевича. В. Янукович пообіцяв вирішити це питання до 9 травня – спільного святкування Дня перемоги. Але можливість здійснення цього наміру ще менша, ніж усього іншого, обіцяного ним в ідеологічній сфері.

Складність виконання В. Януковичем усіх обіцянок є в тому, що створення коаліції у Верховній Раді і слухняного Кабінету міністрів не лише не досягнуто, а після візити до Москви буде суттєво утруднено. Українські політики тепер тричі подумають, чи входити до коаліції, оскільки це може поставити хрест на їхньому політичному майбутньому і мати неприємні наслідки більш стратегічного характеру.

До зміцнення своїх позицій у Верховній Раді і Кабінеті міністрів В. Януковичеві не варто було поспішати з обіцянками в Росії. Адже зацікавлення підприємницьких груп, котрі стоять за В. Януковичем і загалом присутні в Україні, на сприятимуть інтересам Росії на українських теренах, як це видавалося двом президентам у Кремлі.

Саме це може призвести не лише до масованої атаки проти України в міжнародних засобах масової інформації, котрий Росія проводила вже неодноразово, а й акцій з дискредитації В. Януковича та вищого керівництва України. Д. Медведєв і В. Путін використають готовність зради українських інтересів В. Януковичем для ще більшого проникнення на українські терени спецслужб Росії та інших її структур. В подальшому це може призвести не лише до загострення у взаєминах обох сторін, а й до посилення протистояння на території України.

Московський кореспондент британської газети „Ґардіан“ Люк Гардінґ пише, що В. Путін вже тепер вважає „колишнього судимого“ В. Януковича „провінційним бандитом і серійним невдахою“. Репортер згадує, що В. Путін „зморщився з відразою на обличчі“, коли В. Янукович 2004 року на параді у Києві простягнув йому цукерку. „Ґардіан“ цитує провідного фахівця з міжнародних відносин, британця Ендрю Вілсона, який каже, що „Янукович намагається збалянсувати інтереси України з Европою та Росією і водночас покращити особисті стосунки з російським керівництвом і з Путіним“. *(„Голос Америки“, „Українська правда“, Радіо „Свобода“, Бі-Бі-Сі)*

Відзначено...

(Закінчення зі стор. 1)

ченка нагороду за 2010 рік присуджено письменникам Дмитрові Іванову – за книгу поезій „Село в терновому вінку“, Ґалині Пагутяк – за книгу прози „Слуга із Добромиля“, Михайлові Андрусякові – за документально-художню трилогію „Брати грому“, „Брати вогню“ і „Брати просторів“, Оксані Пахльовській – за книгу публіцистики „Ave, Europa!“, художникові Миколі Бабакові і мистецтвознавцю Олександрові Найденові за монографію „Народна ікона Середньої Наддніпрянщини XVIII-XX ст. в контексті селянського культурного простору“, художникам Вікторові Ковтунові – за цикл живопису „Мій край – Слобожанщина“, Костеві Лаврові – за ілюстрації до творів клясиків вітчизняної літератури та монументальні розписи на тему українських народних казок у Державному академічному театрі ляльок у Києві, композиторові Левкові Колодубові – за симфонії „Новітні відчуття“, „За ескізами юних літ“, „Нові береги“, акторові Богданові Козакові – за концертне виконання поетичної композиції „Євангеліє від Тараса“ за творами Т. Шевченка, художникові-килимарю Степанові Ґанжі – за серію килимів.

Цього року на виплату Шевченківських премій виділено 1.3 млн. грн. Заступник глави Адміністрації Президента Ганна Герман заявила, що в кризовий час сума в 130 тис. грн. для кожного (комітет просив виділити по 200 тис. грн.) є „абсолютно нормальною“.

9 березня Посол США в Україні Джон Тефт відкрив в київському Музеї літератури унікальну виставку документів, пов’язану із іменем Т. Шевченка. Більшість раритетів під час Другої світової війни з українських музеїв вивезли нацисти. Частина її була втрачена, але найцінніші документи вдалося врятувати – згодом українці переправили їх до США, де вони зберігалися в Українській Вільній Академії Наук у Ню-Йорку.

Серед експонатів – рідкісні рукописи, фотографії, листи, написані рукою Т. Шевченка, прижиттєве видання „Кобзаря“. Посольство США допомогло повернути раритети на батьківщину й дало майже 40 тис. дол., щоб їх реставрувати. *(Прес-служба Президента України, УНІАН, „Голос Америки“).*

ПОСТАТІ

Літописець українського простору

20 лютого минуло 105 років від дня народження письменника Уласа Самчука

„То ріднії села, то ріднії люди…" – ці Грінченкові рядки, які вивчив у дитинстві, Улас Самчук згадував усі роки. Можливо, тому, що два населених пункти стали, як сам писав, простором, який утримував письменника в чистоті й оптимізмі. Це – Дермань, що нині на Рівненщині, та Тилявка (Тернопілля). В Дермані він прийшов на білий світ. У Тилявку приїхав, коли мав вісім років. Батьки придбали у тутешнього пана кілька морґів землі, поселилися.

Хлопчик навчався в місцевій народній школі, а після двоклясової школи при семінарії склав іспити до української гімназії в Кременці, і не закінчив її, бо забрали в рекрути. В польському війську, вважав, служити не мав ніякого обов'язку. Вже в ті юнацькі роки У. Самчук був активним членом „Просвіти", пишався, що є українцем, прагнув боротися за незалежність рідної землі. В його жилах текла козацька кров. Він, зрештою, і народився на Запоріжжі – так у Дермані називалася одна з частин села.

Під час маневрів він залишив польське військо й перейшов кордон, опинився в Німеччині. Це стало початком тривалого еміґрантського життя У. Самчука. Він повернувся в Дермань, Тилявку, в рідну Україну в часи Другої світової війни: 16 липня 1941 року перейшов річку Сян разом з Оленою Телігою, став головним редактором газети „Волинь" у Рівному, згуртував навколо себе однодумців, здебільшого представників Організації українських націоналістів мельниківського спрямування. В одній із статей – „Так було, так буде" закликав не коритися фашистській окупаційній владі, за що потрапив у ґестапівські катівні.

З ґестапівських пазурів У. Самчукові допомогли визволитися друзі, яких ще знав у 1920-их роках, під час своєї першої еміґрації до Німеччини. 1944 рік привів його знову до цієї країни, а через чотири роки – до Канади, де він прожив плідне й довге життя.

Для У. Самчука рідний народ, Україна були понад усе. Він писав: „Я не тому письменник українського народу, що вмію писати. Я тому письменник, що відчуваю обов'язок перед народом. Я ставив собі виразне завдання: хочу бути літописцем українського простору в добі, яку сам бачу, чую, переживаю".

І він був літописцем – у трилогії „Волинь" в романи „Юність Василя Шереметі", „Кулак" і, звичайно ж, у повісті „Марія". Цей твір вперше у нашій літературі відтворив страшну трагедію українців – Голодомор 1932-1933 років.

Після смерти письменника в канадському місті Торонто наприкінці 1980-их років українці створили меморіяльний музей. Коли Україна здобула довгождану державність, на рідну землю повернулося славне ім'я У. Самчука.

В Тилявці, в новій школі, також заснували його музей. Директором став учитель історії Петро Панасюк. Він налагодив листування, а відтак тричі зустрічався з фундаторкою торонтського музею Євгенією Пастернак. Коли вона приїхала в Україну, ознайомилася з музейними експонатами, то вирішила передати у дар особисті речі, книгозбірню письменника на Тернопільщину, а архівні матеріяли – до Інституту літератури в Києві.

Тож нині в Тилявському літературно-меморіяльному музеї У. Самчука можете побачити стіл, за яким творив видатний майстер слова, його особисто речі.

Микола Шот,
Тернопіль

Портрет Уласа Самчука

Небога письменника Лідія Цезарук біля оселі, де він проживав (світлина 2005 року). Фото: Микола Шот

Презентація монографії про економічний націоналізм

На презентації книги (зліва): Федір Туренко, Станіслав Кульчицький, Сергій Світленко та Володимир Панченко.

ДНІПРОПЕТРОВСЬК. – Презентація книги Володимира Панченка „Формування економічної платформи українського націоналістичного руху у 1920-1950-их роках" (видавництво „Свідлер А. Л", 2010) відбулася у Дніпропетровському державному університеті 12 лютого на засіданні викладачів, аспірантів, журналістів та студентів. Головував декан історичного факультету, проф. Сергій Світленко. Промовляли рецензенти – відомі в Україні історики Федір Туренко та Станіслав Кульчицький.

На підставі дослідження понад 300 джерел, нещодавно відкритих Службою безпеки України автор книги розповів про зародження та розвиток теорії економічного націоналізмув період між Першою та Другою світовими війнами.

В книзі значна увага надана розробці економічної плятформи Організації Українських Націоналістів, особливо після Першого конґресу ОУН, що відбувся 1929 року. Гаслом економічного націоналізму був заклик „Свій до свого по своє!".

Володимир Єфимов

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Виставка „Мамина пісня” в Українському Національному Музеї

ЧИКАҐО. – В Українському Національному Музеї 5 березня відкрито виставку творів Валентини Саніної „Мамина пісня”. Її творчість належить до барвистих сторінок сучасного українського малярства. Декоративіст і малярка, графік і монументаліст В. Саніна родом з сонячної Каховки. У назві виставки відчутеться характер доньки, вихований з усвідомленням причетности до великої спільноти української нації.

В. Саніна завжди була і є вірною шанувальницею автентичної архаїки, у яку вплетено гени Таврійського степу та Житомирського полісся.

На виставці представлені авторські колажні композиції-панно, графіка та олійні твори. Однією з характерних прикмет художниці є мелодійність. Через мамину пісню вона почула власний голос і оспівала весняними барвами настрої днів, місяців, пор року і навіть окремих годин. Її мати Онися Лисюк знала безліч пісень, була наділена голосом надзвичайної краси і сили.

Пісні вона дарувала своїм сімом дітям. Батько був учителем. Разом з мамою вони підіймали своє багатоголосе сімейство ще до схід сонця і вели росяними травами у макові луки каховського степу, де кожен малював в уяві минувшину, якою парувала земля.

Коли В. Саніна навчалася у Симферопільському художньому училищі, то обрала за фах монументальний живопис. Далі вчилася в Харківському художньо-промисловому інституті, де пізнала основи архітектури.

Після мистецьких студій працювала в лябораторії монументально-декоративного мистецтва Київського науково-дослідного інституту експериментального проєктування. У Ворохті вона створила свій вітраж „Червона рута”, який став окрасою Міжнародного спортивного табору. Про її наполегливість та працьовитість писали місцеві газети, екскізами зацікавилися в Німеччині, Японії, Росії, запрошували з виставками.

В. Саніну прийняли до спілки художників України. Після вибуху у Чорнобилі родина залишила Батьківщину і переїхала до Америки. В. Саніна сміливо представила американському світові свій творчий доробок. Разом з чоловіком Борисом виховала доньку Оленку. Творчий досвід допоміг відкрити власну мистецьку студію.

З Українським Національним Музеєм єднає художницю щира приязнь, помножена пошануванням усього, що закодовано в словах, споріднених за змістом: рідна, родина, мати, Україна.

Адреса музею: 2249 W. Superior St., Chicago, IL 60612.

Марія Климчак

Валентина Саніна

Валентина Саніна. Ґравюри циклу „Мамина пісня“.

Книжки, надіслані до бібліотеки тижневика „Свобода"

Вячеслав Чорновіл. „Твори в 10 томах", том 6 – матеріяли та документи (листопад 1985 року – квітень 1990 року), початок державотворчої діяльности. Це важливі матеріяли для науковців, істориків, студентів, учнів, які досліджують останній період радянського часу, боротьбу за незалежність України. Видавництво „Смолоскип", Київ, 2009 рік.

Надія і Осип Зінкевичі – упорядники. „Крути", пам'яті героїв Крут. До брошури входять декілька матеріялів, що розкривають історичний перебіг бою під Крутами: статті про значення Крутів в українській історії, частковий список крутянців, а також поезії, їм присвячені. Вона призначена, в першу чергу, для відвідувачів Меморіяльного комплексу „Пам'яті героїв Крут". Видавництво „Смолоскип", Київ, 2009 рік.

Володимир Іванченко. „Квітка у червоному пеклі: життєвий шлях Людмили Фої". Літопис УПА, серія „Події і люди" – книга 8. Це – дослідження життя Л. Фої – „Оксани", „М. Перелесник" (1923-1950), котра була одним з організаторів підпілля у Києві під час Другої світової війни. Одночасно вона авторка чудових літературних творів. Загинула в бою з групою радянського МВД, рятуючи друга. Видавництво „Літопис УПА", Торонто-Львів, 2009 рік.

Олександер Іщук. „Життя та доля Михайла Дяченка – „Марка Боєслава". Літопис УПА, серія „Події та люди" – книга 9. Це дослідження присвячене життю та долі М. Дяченка – поета, прозаїка, підпільника й одного з керівників Карпатського крайового проводу ОУН, у творах якого чітко продемонстровано мету та завдання українського визвольного руху середини XX ст. Видавництво „Літопис УПА", Торонто-Львів, 2010 рік.

Літопис УПА. „Підпільна пошта України" (ППУ), том 47. ППУ була створена на еміґрації в Німеччині, з осідком в Мюнхені, по Другій світовій війні і діяла між 1949 та 1983 роками. Видання виходили в різних містах Німеччини – Мюнхені, Реґенсбурзі, Новому Ульмі, а з початком 1960-их років почали виходити в Чикаго. Видавництво „Літопис УПА", Торонто-Львів, 2009 рік.

Літопис УПА. Нова серія, том 12. Воєнна округа „Буг". Документи і матеріяли (1943-1952) – книга 2. Видавництво „Літопис УПА", Торонто-Київ, 2009 рік.

Наукове товариство ім. Шевченка в Канаді. „Західньоканадський збірник", частина 5-та. Головне завдання збірника – задокументувати хронологію подій, найбільш значимих у житті української спільноти на західніх теренах Канади. Видавництво Національного університету „Острозька академія", Острог-Едмонтон, 2008 рік.

Д-р Любомир Коваль. „Економічне вчення Михайла Тугана-Барановського". Книга повертає до наукового обігу багатюще спадщину видатного українського вченого М. Тугана-Барановського. Він був невтомним суспільним реформатором і державним діячем, історикомекономістом і соціологом та видатним теоретиком кооперативного руху. Видавництво „Нова зоря", Івано-Франківськ, 2009 рік.

Григорій Гребенюк. „Спогади українця" – з подій в Україні та поза нею очима очевидця й учасника від 1925 року, осмислення долі України на її державотворчому шляху. „На прикладі свого життя, – зізнається автор, – хочу показати, як всеосяжно і хитромудро Росія підгризала коріння українського етносу, поки не знищила його майже дощенту". Видавництво „Каменяр", Львів, 2009 рік.

Ріхард Гайнцман. „Теологія та наука", спроба визначення місця теології серед університетських дисциплін. Переклад українською мовою Романа Яремка. Видавництво Українського Вільного Університету, Мюнхен, 2009 рік.

Імануїл Кант. „Пролеґомени до кожної майбутньої фізики", яка зможе виступати як наука. Переклад українською мовою під редакцією проф. д-ра Івана Мірчука. Видавництво Українського Вільного Університету, Мюнхен, 2004 рік.

Закінчився літературний конкурс „Ярославів Вал" з історії України

КИЇВ. – Завершився конкурс на найкращі твори з історії України для дітей та юнацтва „Ярославів Вал", який відбувся під егідою Ліґи українських меценатів.

На конкурс надійшло понад 200 творів. Журі прийняло рішення об'єднати номінації для середнього та для старшого шкільного віку, зважаючи на характер відзначених творів.

Першу нагороду (10 тис. грн.) присуджено романові Василя Шкляра „Чорний Ворон", дві другі (по 5,000 грн.) – Надії Гуменюк за роман „Білий вовк на Чорному шляху" та Лесі Шанті-Бризгун з Торонто за повість в оповіданнях „Стежки до волі", третю (по 3,000 грн.) – романам Юрія Логвина „Клопоти хлопчика Ілька" й Марини Павленко „Райдуга в решеті".

Роман „Чорний Ворон" В. Шкляра присвячений героїчній боротьбі повстанців Холодного Яру. Л. Шанта-Бризгун – добре знана українська письменниця не тільки в Канаді, а й в Україні, де побачила світ низка її книжок для дітей та юнацтва.

Журі відзначило спеціяльними дипломами й рекомендує до видання оповідання „Помста козацька" й повість „Під Корсунем" Йосипа Струцюка, оповідання „Євангеліє від королеви Анни" Василя Бабія, повість „Луцишина спідниця" Володимира Рабенчука, оповідання „Вирване серце" Марії Назаренко.

Ліґа українських меценатів

Нова благодійна організація у Львові

ЛЬВІВ. — Нову благодійну організацію „Фундація Габсбурґів". засновано 5 березня для збереження самоідентифікації Центрально-східньої Европи, культурного спадку та примноження здобутків, які напрацьовані віками на цих теренах.

Фундація здійснюватиме власні програми, надаватиме стипендії та ґранти, підтримуватиме культурно-мистецькі проєкти.

Засновником організації та головою правління став онук останнього імператора Карла, голова дому Габсбурґів ерц-герцоґ Карл фон Габсбурґ.

Почесну Раду Фундації буде формувати письменник Юрій Андрухович.

„Галичина і Львів завжди були частиною европейського простору. Якщо подивитись на великих австрійських літераторів, то багато з них проводили певну частину життя саме тут. Це все призвело до ідеї створити фундацію, яка робить наголос на історичному спадку Львова і Галичини, але водночас робить спробу подати це в европейському контексті. Одне з завдань фундації – це европейський вимір, і власне на ньому потрібно наголосити", – зазначив ерц-герцоґ К. фон Габсбурґ. *(УНІАН)*

Хутір „Надія" – колиска корифеїв театру

КІРОВОГРАД. – У жовтні 1882 року в Єлисаветграді, у Зимовому театрі, прем'єрою „Наталки Полтавки" у постановці Марка Кропивницького, у якій дебютувала Марія Заньковецька, фактично розпочалася історія українського професійного реалістичного театру. Непроста доля чекала трупу і кожного з акторів. Були терни, але була й слава. Це вони в часи розгулу імперської політики шовінізму їздили в Петербурґ „засвідчити, що живий ще 30-мільйонний український народ", це вони винесли на сцену його болі й жалі, розчарування і приниження, вони висміювали його пороки сміхом любови і співпереживання, вони возвеличили його геній і безсмертну душу і показали їх усьому світові.

Царський полковник, а потім червоний командир Михайло Муравйов, який, ввійшовши у 1918 році до Києва, залив його кров'ю, справедливо визнавав: „Треба було свого часу повісити Марка Кропивницького, Івана Тобілевича, Миколу Садовського, Марію Заньковецьку і Панаса Саксаганського. Ось тоді б про Україну ніхто нічого і не чув би".

Колискою українського театру, який так дратував М. Муравйова, по праву вважається хутір „Надія". Тут, на хуторі, за 29 кілометрів від Кіровограду, Іван Карпенко-Карий написав 11 драм і комедій. Найвідомішу з них – „Сто тисяч" – у батьковій хаті, яку майже 140 років тому спорудив Карпо Тобілевич.

А ім'я „Надія" з'явилося у хутора після смерти першої дружини Івана Тобілевича – Надії Тарковської, представниці славного роду, що вписав своє ім'я в історію української і російської культур. З 8-річного віку на хуторі виховувався її молодший брат Олександер (батьки раптово померли від холери), батько відомого поета Арсенія Тарковського і дід не менш відомого режисера Андрія Тарковського.

Арсеній Тарковський листувався з внуком І. Карпенка-Карого Андрієм Тобілевичем, який фактично врятував хутір від знищення і відстояв його музейний статус. Вони були однодумцями. Арсеній Тарковський у листах нагадував, що не забув української мови і навіть соромив адресата, що той спеціяльно перекладає для нього деякі слова. У 1955 році Арсеній Тарковський востаннє приїздив на батьківщину. Звичайно, побував на хуторі „Надія". Колишня директорка обласного краєзнавчого музею Олена Ноземцева, яка супроводжувала його в поїздці, згадує, що він у степу вийшов з авта, став на коліна і поцілував рідну землю.

Через 20 років після тієї візити, у 1975 році, побував на хуторі і Андрій Тарковський. Звичайно, ця земля вже не була для нього такою рідною, як для батька, але, однак, відчувши неповторну авру хутора, він пообіцяв, що приїде сюди знімати фільм. Не судилося…

Н. Тарковська та Іван Тобілевич (Карпенко-Карий) познайомилися під час самодіяльної вистави „Назар Стодоля" у Єлисаветграді. Іван грав Назара, Надія – Галю. І хоча батьки Надії не давали згоди на шлюб доньки, він відбувся, і подружжя назвало Назаром і Галею двох своїх дітей.

Народивши сімох дітей, Н. Тарковська померла зовсім молодою – 30-річною. Мармурову плиту з її могили із зворушливим написом, зробленим чоловіком, досі не знайдено. Науковий працівник музею, дружина правнука І. Тобілевича – Валентина Тобілевич розповідає, що у 1932 році плиту з могили стягнули волами, вона використовувалась як поріг до входу в сільську раду, будівля якої пізніше стала приватною. Десь там, у землі, лежить плита. 27 років тому останки Н. Тарковської перепоховали на Карлюжинському (село поряд з хутором) цвинтарі, поруч з чоловіком, де уже лежать чотири покоління Тобілевичів (кілька років тому тут, за його заповітом, поховано онука І. Карпенка-Карого – Назара, діда відомого режисера Андрія Жолдака).

А зовсім недавно Н. Тарковська ніби повернулася на хутір (довший час господинею тут була друга дружина І. Тобілевича – Софія): на подвір'ї постала її скульптура, яку створив кіровоградський мистець Віктор Френчко.

Хутір „Надія" у його нинішньому вигляді своїм існуванням завдячує онукові І. Карпенка-Карого – Андрієві. Ще з середини 1920-их років відбудова і облаштування музею стало справою його життя. Серед тих, хто допомагав йому долати бюрократичні перепони, були Іван Козловський, Максим Рильський, Арсеній Тарковський.

Музей-заповідник офіційно існує вже 50 років, а у червні 1969 року, до 100-річчя одруження Івана і Надії, відкрили літературний музей. Тоді ж було відкрито і пам'ятник І. Карпенкові-Карому. І лише в 1982 році, до 100-річчя українського театру, остаточно відбудували меморіяльний музей. До речі, другу половину цього будинку І. Карпенко-Карий збудував в останній рік свого життя, заповівши, щоб на хуторі народжувались усі його онуки і правнуки. Заповіту нащадки дотримувались – тут з'явилися на світ восьмеро його онуків, усі правнуки та шестеро праправнуків.

Минули десятки років наполегливої боротьби за відбудову, збереження, реставрацію експонатів. А. Тобілевича в комуністичні часи навіть засудили до трьох років позбавлення волі, коли він кинувся захищати дуби, посаджені Михайлом Старицьким, Фотієм Красицьким, Людмилою Ліницькою. Дуби врятувати не вдалося. На хуторі — 95 іменних дубів. Деякі з них садили І. Карпенко-Карий, М. Садовський, П. Саксаганський, відомі та шановані гості хутора. Ріс тут і дуб Марії Садовської-Барілотті – сестри братів Тобілевичів, яка померла зовсім молодою прямо на сцені. В дуб влучила блискавка і спалила...

Ця перлина серед степу, як часто називають хутір, яка мала б стати однією з духовних столиць України, тепер усього лише філія обласного краєзнавчого музею. Єдиний і науковець, і екскурсовод тут – В. Тобілевич, невістка А. Тобілевича. А були пляни, існував проєкт, розроблений молодими архітекторами під керівництвом проф. Володимира Савченка, побудови сучасного, зручного, естетично довершеного літнього театру з невеликим готелем для туристів. Влада вирішила: дорого.

Дуб, посаджений Іваном Тобілевичем (Карпенком-Карим).

Тоді ж ставилося питання про передання музеєві-заповідникові 200 гектарів землі, які колись належали родині Тобілевичів, щоб організувати фермерське господарство з пасікою, садом, зарибненим ставком, баштаном, яке заробляло б на розвиток науково-культурної бази музею. Але землю розпаювали, роздали селянам. Тепер її не повернути. Влада і думки не допускала, щоб відкрити тут науково-практичний центр з вивчення історії українського театру.

Перед комісією Верховної Ради з питань культури і духовности ставилося питання про повернення в Україну ориґіналів п'єс українських авторів, які зараз зберігаються в Санкт-Петербурзі, а місце їм було б якраз у такому центрі. Тих п'єс там – велика кількість, бо кожен автор зобов'язаний був надсилати ориґінал у Третє відділення поліцейського управління Російської імперії для цензури, де вони пильно зберігались. Міністерство культури клопоталося, щоб повернути на хутір хоча б п'єси І. Карпенка-Карого. Але на тому клопотанні все й завершилось.

Щоб вивести хутір „Надія" на належний рівень, слід розуміти ролю і значення театру в духовному житті нації, у вирішенні проблем її єдности, згуртованости, устремління в майбутнє.

Світлана Орел

Хата, зведена ще Карпом Тобілевичем.

Біля будинку, побудованого Іваном Карпенком-Карим.

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська • 973-292-9800 #3040* • adukr@optonline.net

ОКСАНА СТАНЬКО
Професійний продавець забезпечення УНС
OKSANA STANKO
Licensed Agent
Ukrainian National Assn., Inc.
2200 Route 10, P.O. Box 280 Parsippany, NJ 07054
Tel.: (973) 292-9800 (Ext. 3039) • Fax: (973) 292-0900
e-mail: stanko@unamember.com

ЕВГЕН ОСЦІСЛАВСЬКИЙ
Професійний продавець забезпечення УНС
EUGENE OSCISLAWSKI
Licensed Agent
Ukrainian National Assn., Inc.
5 Stable Lane tel./ fax: (908) 782-5451
Flemington,N.J 08822
Email:eugenemaria@comcast.net

Друкарня
COMPUTOPRINT Corp.
Established 1972
Clifton, New Jersey
виконує друкарські роботи:
- книжки (в твердій і м'якій оправах)
- журнали (з експедицією, або без)
- канцелярійні друки
- весільні запрошення (в укр. і анг. мовах)

Ваші замовлення виконуємо сумлінно, скоро і на час та з 30-літнім досвідом!
973-574-8800
Fax: 973-574-8887
e-mail:computopr@aol.com

UKRAINE TOURS

From 11–19 days All inclusive 15 dept
Kyiv, Lviv. Karpaty, Yaremche.
K. Podilsky, Dnipro Cruises + Crimea
SCOPE TRAVEL INC
WWW.SCOPETRAVEL.COM
SCOPE@SCOPETRAVEL.COM
973 378 8998 - 877 357 0436

Нитки, тканина до вишивання, писанкові прибори, касети, відео-касети, CD, шкільні книжки, хустки, кераміка, різьба.
89 East 2nd St., New York, NY 10009
Tel.: (212) 473-3550

УКРАЇНСЬКА КНИГАРНЯ
Найбільший вибір українських книжок.
Замовляйте каталог:
1-866-422-4255
www.ukrainianbookstore.com

ЮРІЙ Б. КОРДУБА
Адвокат
Emphasis on Real Estate, Wills, Trusts and Elder Law
Ward Witty Drive, P.O.Box 249, Montville, NJ 07045
Hours by Appointment! Tel. (973) 335-4555

Selfreliance
Ukrainian American Federal Credit Union

Житлові Мортґеджі

4.5% apr
5-річний балун
40-річна амортизація

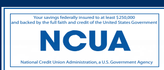
Самопоміч
Українсько–Американська Федеральна Кредитова Спілка

Selfreliance
Where Your Money Works for You!
Selfreliance.Com

2332 W. Chicago Ave. Chicago IL 773-328-7P500
5000 N. Cumberland Ave. Chicago IL 773-589-0077
761 S. Benton Street, Palatine IL 847-359-5911
300 E. Army Trail, Bloomingdale IL 630-307-0079
8410 W. 131st Street, Palos Park IL 708-923-1912
8624 White Oak Street, Munster IN 219-838-5300
734 Sandford Ave. Newark NJ 973-373-7839
558 Summit Ave. Jersey City NJ 201-795-4061
60-C N. Jefferson Rd. Whippany NJ 973-887-2776

Пропозиція стосується тільки однородинних, "townhouse", кондомініюм або многоквартирних будинків не більших 4-ох помешкань, коли в одному проживає власник. На 60-місячний термін позики при річній процентній ставці (APR) 4.556% та 20% передплати, із 40-річною амортизацією, місячні оплати на позичену суму $100,000 мортґеджу виносять $449.56 із кінцевою оплатою "балун" в сумі $95,443.16 після 5-ти років. Місячна оплата не включає зобов'язуючу оплату за податки (property taxes) і страхування; дійсна сума оплати буде вища. Для дійсних та нових членів. Для некомерційних мортґеджів у визначених місцевостях. Термін пропозиції обмежений. Вимагається оцінка фінансової спроможности. Умови можуть змінюватися без попередження. За найновішою інформацією – телефонуйте до нас на безкоштовному № 888.222.8571.

Full Financial Services

• НА ПРОДАЖ •

Дім у Morris Twsp, NJ - 4 спальні, 3 лазнички, кухня для ґурманів, оточення як в парку, недалеко поїзд до Ню-Йорку та Українського Центр у Виппані, Н. Дж.
Тел.: 973-727-3950

• РІЗНЕ •

*Куплю **картини** старих українських мистців до своєї приватної колекції. Оплата за домовленістю.*
Тел.: (312) 330-0956
Михайло

ПЕТРО ЯРЕМА
УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК
Займається похоронами в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ
ЛУІС НАЙҐРО - директор
Родина ДМИТРИК
Peter Jarema
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N.Y.10009
(212) 674-2568

LYTWYN & LYTWYN
UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS
Theodore M. Lytvyn,Manager
NJ Lic. No. 3212
AIR CONDITIONED
Обслуга ЩИРА і ЧЕСНА.
Our Services Are Available Anywhere in New Jersey.
Також займаємося похоронами на цвинтарі в Бавнд Бруку і перенесенням Тлінних Останків з різних країн світу.
UNION FUNERAL HOME
1600 Stuyvesant Avenue
(corner Stanley Terr.)
UNION, N.J. 07083
(908) 964-4222
(973) 375-5555

Електронна пошта відділу оголошень:
adukr@optonline.net

Незабутній пам'яті визначного вченого

26 грудня 2009 року в Кембріджі, Масачусетс, після важкої хвороби упокоївся заслужений професор клясичної філології Гарвардського університету, вчений-візантиніст світової слави Ігор Шевченко.

І. Шевченко народився 1922 року в містечку Радосць (тепер дільниця Варшави) в родині офіцера і члена уряду Української Народної Республіки в еміґрації. Блискучу освіту здобув у Варшавській гімназії та ліцеї ім. Адама Міцкевича, де вільне володіння трьома слов'янськими мовами – українською, польською та російською – доповнив солідними знаннями греки і латини; у Карловому університеті в Празі оволодів німецькою та чеською мовами і здобув докторський ступінь; в Лювенському католицькому університеті здобув ще один ступінь доктора в галузі клясичної філології та візантиністики, на цей раз – у франкомовному середовищі; і нарешті, у Візантійській фундації проф. Анрі Ґреґуара в Брюселі був слухачем його семінару.

У 1949 році І. Шевченко здійснив непростий крок у своєму житті. Покинувши повоєнну Европу, подався на еміґрацію до Сполучених Штатів Америки. Блискуча ерудиція і вагомий багаж знань молодого вченого знайшли за океаном застосування у різних американських університетах – Берклі (Каліфорнія), Мишиґенському та Колюмбійському. І. Шевченко був провідним ученим в центрі візантинологічних досліджень „Дамбартон Овкс" у Вашінґтоні. У 1973 році став професором візантійської історії та літератури в Гарвардському університеті і пропрацював на цій посаді 20 років.

Вчений викладав і провадив наукові дослідження в численних університетах Европи і Північної Америки – у Мюнхені, Кельні, Оксфорді, Барі, Парижі, Будапешті, Варшаві та ін. Після виходу на пенсію 1992 року продовжив активну наукову та організаційну діяльність.

Упродовж двох каденцій проф. І. Шевченко був президентом, а згодом – Почесним президентом Міжнародної асоціяції візантиністів, Почесним президентом Української Вільної Академії Наук, членом редколеґій наукових журналів та академічних серій – „Byzantinische Zeitschrift", „Harvard Ukrainian Studies", „Византийский Временник" та ін.

Американська академія наук і мистецтв, Британська академія, Австрійська академія наук, Національна академія наук України, Національна академія Лінчеї (Рим), Понтаніянська академія (Неаполь), Академія Палермо, Академія гуманітарних досліджень (Москва), Американське філософське товариство, Міжнародний комітет грецької палеографії, Товариство болландистів (Брюсель), Наукове товариство ім. Шевченка, Товариство християнської археології (Атени) – це далеко не повний перелік академій і наукових товариств, членом яких був проф. І. Шевченко.

Упродовж усього життя постійно перебуваючи на еміґрації, І. Шевченко віддавав багато наукових та адміністративних зусиль розвиткові та поширенню українознавчих студій на Заході. Разом з проф. Омеляном Пріцаком він був співзасновником Українського наукового інституту Гарвардського університету.

Служіння своїй історичній батьківщині було цілком природним для проф. І. Шевченка. Прийшовши на світ у середовищі варшавської міжвоєнної еміґрації українських державотворців, він ще з батьківського дому виніс глибоку відданість і критичну любов до свого народу і культури.

І. Шевченко залишив нащадкам сотні статтей, рецензій та інших публікацій, зокрема книги „Суспільство та інтелектуальне життя пізньої Візантії" (1981), „Ідеологія, література і культура у візантійському світі" (1982), „Візантія і слов'яни в літературі та культурі" (1991), „Україна між Сходом і Заходом" (1996).

І. Шевченко від самого початку був щирим приятелем Львівської Богословської академії і згодом Українського Католицького університету. Не випадково ректором УКУ став його колишній учень і вихованець — о. д-р Борис Ґудзяк. Особливим виявом українських пріоритетів І. Шевченка і знаком дієвої підтримки УКУ з його боку є княжий дар його особистої бібліотеки, яку професор заповів закладові.

Св. п. проф. Ігор Шевченко
Фото: Джефрі Вилз

8 лютого в УКУ відбулася Панахида і вечір пам'яті покійного професора І. Шевченка. На цю подію зібралося близько 120 представників академічних, мистецьких і громадських кіл Львова. Панахиду відслужили троє священиків з числа працівників УКУ під керівництвом о. д-ра Б. Ґудзяка. При цьому співав університетський хор, підсилений баритоном о. д-ра Петра Ґаладзи з Отави.

Академія яка тривала майже три години. Головний доповідач – проф. Франко Сисин, директор Центру досліджень історії України ім. Петра Яцика Альбертського університету в Едмонтоні, зосередив увагу на 25-літній історії створення книги І. Шевченка „Україна між Сходом і Заходом". Промову академіка Ярослава Ісаєвича, директора Інституту українознавства ім. Івана Крип'якевича Національної Академії Наук України виголосив його заступник, проф. Микола Литвин. Про свої зустрічі з проф. І. Шевченком розповіла Марія Зубрицька, проректор Львівського Національного університету ім. І. Франка. Історик Ярослав Грицак у своїй промові вказав на основні риси, які характеризували вченого.

Уляна Головач наголосила на ролі І. Шевченка в розвитку програм з клясичних мов в УКУ. Андрій Ясіновський говорив про різноманітність наукових світів І. Шевченка і його численні рекомендації, які відкрили двері багатьом молодим ученим.

Пам'ять про проф. І. Шевченка назавжди залишиться в наших серцях.

д-р Андрій Ясіновський,
Львів

У пам'ять вірного сина України

Лев Бабій (у першому ряді другий зліва) на святкуванні 200-ліття Бережанської гімназії (2005 рік).

БЕРЕЖАНИ, Тернопільська область. – 9 січня гірка вістка прийшла до міста крізь канадські та европейські хурделиці – у Канаді помер голова видавничого комітету „Бережанська земля" Левко Бабій.

У жовтні 1991 року з Ярославом Гунькою він приїхав у Бережани у справі видання другого тому книги „Бережанська земля", залучення якого більше місцевих авторів. Завданням було підготування матеріялів з тих сіл, які не були згадані у першому томі, виданому 1970 року в Ню-Йорку.

Л. Бабій з кількома редакторами у Торонто, особливо з Богданом Мельником, впорався з великим обсягом матеріялу, і наприкінці 1998 року в Бережани були переслані з Канади пакунки з 400 книгами.

Л. Бабій майже щороку приїжджав на рідну землю, ділився спогадами з учнями та вчителями гімназії ім. Богдана Лепкого під час відзначення 200-ліття гімназії, на багатьох зустрічах.

Народився Л. Бабій 16 лютого 1927 року в селі Вівся. Національний дух його формувався у місцевій „Просвіті", у щорічних заходах вшанування пам'яті Січових Стрільців, котрі після важких боїв над рікою Стрипою полягли геройською смертю.

У 1944 році Л. Бабій вступив до дивізії „Галичина", пізніше перейменованої у Першу Українську Дивізію Української Національної Армії (УД УНА). У 1945 році опинився у таборі військовополонених в Італії.

Опісля переїхав до Великобританії, де був активним членом Спілки Української Молоді, інших патріотичних організацій. У травні 1952 року приїхав до Канади, де став успішним підприємцем, власником будівельної фірми. З 1976 року – голова Торонтської станиці Братства вояків 1-ої УД УНА, з 1986 року – голова Крайової станиці Братства.

Л. Бабій був активним членом Всесвітньої ради Українських комбатантських організацій (ВРУКО) при Світовому Конґресі Вільних Українців, секретарем Комітету бережанців у Торонто. У 1995 році Головна управа Братства вояків 1-ої УД УНА нагородила його Шевченківською медалею та Золотим Хрестом за особливі заслуги.

Пам'ять про колишнього учня Бережанської гімназії, щедрого мецената й патріота житиме вічно в серцях вдячних нащадків.

Василь Савчук,
Тетяна Будар

Увага!

У „Свободі" число 8, п'ятниця,19 лютого 2010 р., стр. 20, у списку датків ГПБ пропущено даток пл. сен. Ористи Фединяк в сумі 50.00 дол. в пам'ять пл. сен. Христі Ковч.

За недогляд перепрошуємо.

Головна Пластова Булава

У 10-ту дуже болючу і невіджалувану річницю смерти
мого найдорожчого і незабутнього
МУЖА, БАТЬКА, ДІДА і БРАТА

св. п.

д-ра ЮРІЯ ДИЦЬО

а також

У річницю смерти моїх родичів

бл. п.

о. крилошанина

ВАСИЛЯ і ОЛЕНИ ТАНЧАК

а також

У річницю загибелі мого брата

старшини Української Дивізії

св. п.

МИРОНА ТАНЧАКА

СВЯТІ СЛУЖБИ БОЖІ

будуть відправлені у таких церквах:

- Входу в Храм Пресвятої Богородиці, Норт Порт, Фла.;
- В приватній каплиці, Норт Порт, Фла.;
- Св. Тройці, Люїстон, Мейн;
- В Бразилії.

Про молитви за Їх душі просить
д-р Марія Дицьо з родиною.

З глибоким смутком ділимось сумною вісткою, що в понеділок, 22-го лютого 2010 р. на 59-му році життя відійшла у вічність наша найдорожча дружина, мама, доня, сестра і тета

св. п.

Марта Костик Зарицька

Народилася 9 листопада 1951 року в Зальцбурґу, Австрія. Закінчила вищі студії в Brooklyn College, де отримала титул маґістра з творчого мистецтва. Вона була довголітньою виховницею СУМ-у в Ню-Йорку та на зимових таборах у 1980-их роках. Марта була активним членом Організації Українських Націоналістів та в 1987, 1989 і 1990 роках подорожувала в Україну як кур'єр від Головного Проводу ОУН. В тих часах під патронатом УЦІС вона редаґувала і розповсюджувала відео історію "Жива Історія України", яка висвітлювала поточні події в Україні.

Разом з мужем Володимиром останніх десять років організувала круглі столи т. з. "Ukraine's Quest for Mature Nation Statehood" та численні конференції, пов'язані з побудовою Української Держави.

Похоронні відправи і Панахида відбулися в церкві св. Юра в Ню-Йорку, а похована на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.

Залишилися в глибокому смутку:

Муж	– д-р. Володимир Зарицький
Доня	– Зоряна
Мама	– Людмила Костик
Сестри	– Дарія Томашоска з мужем Ґеньом і дітьми: Ґеньо мол. з дружиною Христею і донею Валею, Ляриса з мужем Стівен і дітьми Колею та Ізабелою і Павло (Папі)
	– Ніна Костик та доні Ванеса і Таня
Двоюрідна	– Зеня Бенюк з сином Тарасом Випринюком з дружиною Христиною і сином Николасом
Шваґер	– Богдан Зарицький з дружиною Пам і дітьми Богданом з дружиною Пат з донею Кейлі та Трой і Автом

Вічна їй пам'ять!

Замість квітів просимо складати пожертви на:
Marta Kostyk Memorial Fund, AFPC/CUSUR
309 Rain Water Way, Suite 303, Glen Burnie, MD 21060.

Ділимося сумною вісткою, що у п'ятницю, 5-го березня, 2010 року, з волі Всевишнього відійшов у вічність

бл. п.

Богдан Одежинський

громадський діяч
та багаторічний член кредитного комітету
Української Федеральної Кредитової Кооперативи
"Самопоміч"
у Філядельфії, Пенсильванія

Родині та знайомим Покійного складаємо
щиросердечні співчуття

Вічна Йому Пам'ять!

Дирекція, провід та працівники
Української Федеральної Кредитової Кооперативи
"Самопоміч"

Ділимося сумною вісткою, що у Філядельфії, США дня 6 березня 2010 р. на 82 році життя, відійшов на Вічну Ватру

св. п.

пл. сен. дов.

БОГДАН ОДЕЖИНСЬКИЙ

Лісовий Архидідько „Антипко".

Нар. 1 травня 1927 р. у Калуші, нині в Івано-Франківській обл.

Член Пласту від 1945 р. у Німеччині, а після переїзду до США 1948 р. він один із засновників станиці у Філядельфії, де був довший час активний на різних адміністративно-господарських постах у проводі. Під час корейської війни виконував службу на фронті. Опісля здобув вищу освіту і працював у електрично-дослідчих лябор採торіях. В громаді активний як довголітній член хору „Прометей" та засновник і секретар пластового відділу УНС.

Член Куреня „Лісових Чортів" від 1948 р., число Реєстру 118, носитель срібного і золотого Арідників. Він Курінний МФ (1954-55), перший Господар Майна Великого Племени в (1974-80), скарбник СФ (1990-92), довголітній Вельзевул і Кодловий Писаного Каменя.

Висловлюємо наші найщиріші співчуття Його дружині Марії, доням Ростиславі, Ксені, Олені та Іванні, внукам та всій Родині.

Пам'ять про Нього буде завжди з усіма нами, а в Лісовій Премудрості, в Таїнствах Творця усього видимого і невидимого – він вічний.

III-ій Курінь УСП і УПС
„Лісові Чорти"

Ділимося сумною вісткою, що 2 березня 2010 р.
відійшла у вічність наша дорога
МАМА, БУСЯ і ПРАБУСЯ

СВ. П.

МАРІЯ ФУТЕЙ-ЮРКІВ

нар. 21 вересня 1919 р. с. Палагичі,
р-н Тлумач, Івано-Франківська обл., Україна.

Членка 358 відділу Українського Народного Союзу.

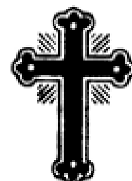
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в понеділок, 8 березня в катедрі св. Йосафата в Пармі, Огайо, а поховання на цвинтарі св. Андрія в Пармі, Огайо.

У смтку залишені:

син – БОГДАН з дружиною МИРОСЛАВОЮ
онуки – АНДРІЙ
– ЛІДІЯ з чоловіком МИХАЙЛОМ
– ДАРІЯ з чоловіком ОЛЕСИКОМ
правнуки – МАЯ, ТОНЯ, МАКСИМ, ЛУКА, МОТРІЯ і РОМАНЧИК
та ближча і дальша родина в Америці, Україні і Аргентині.

Вічна Її пам'ять!

Замість квітів пожертви можна складати на греко-католицький катедральний собор у Києві або на Союз Українок Америки.

ТОВАРИСТВО УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ (ТУМ)
ділиться з членством ТУМ та українською громадою
сумною вісткою, що в Чікаґо, 13 грудня 2009 р.
відійшла до вічности на 105 році життя

СВ. П.

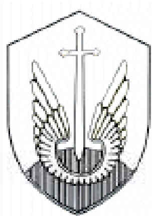
СТЕФАНІЯ КОСТІВ-КОЧІЙ

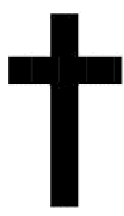
заслужена громадська діячка і довголітній член ТУМ-Чікаґо.

Висловлюємо щиру подяку панству Орисі та д-рові Богданові Ткачукам, котрі, як виконавці заповіту Покійної, призначили 2,000 дол. на працю „Просвіти" в Україні.

Вічна Їй пам'ять!

Проф. Віра Боднарук, голова

КОМАНДИ КУРЕНІВ ПЛАСТУНІВ СЕНІОРІВ І СТАРШИХ ПЛАСТУНІВ «ЧОТА КРИЛАТИХ»

діляться сумною вісткою зі своїми членами, всім пластовим товариством та українською громадою, що в понеділок, 1 березня 2010 відійшов на Вічну Ватру

СВ. П.

пластун сеніор керівництва
МИКОЛА ВАСИЛИК

член 18-го куреня УПС «Чота Крилатих»

Глибоке співчуття дружині Олі, синові Романові і доньці Марії складають проводи та членство куренів «Чота Крилатих»

Вічна йому пам'ять!

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ІМ. ШЕВЧЕНКА В АМЕРИЦІ

повідомляє своїх членів та громаду, що
5 березня 2010 р., відійшов з цього світу в Ню-Йорку
Дійсний член НТШ-А,
лікар-гінеколог,
Професор медичних шкіл у Ню-Йорку та в Україні,
доктор „Гоноріс кавза"
Одеського Державного Медичного Університету

д-р Михайло Ростислав Цегельський

Народився 3 вересня 1918 р. в Чернівцях, Україна.

Автор підручників
„Акушерство і Гінекологія" (Київ, 1996)
та
атласу „Гінекологічна Патологія" (Одеса, 2002).

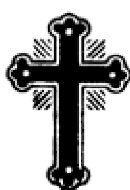
Director of the Departments of Obstetrics and Gynecology and of the Ob /Gyn Residency Training Programs at the Sydenham Hospital, New York, NY and Our Lady of Mercy Medical Center, Bronx, NY.

Рідним складаємо співчуття.

Вічна Йому пам'ять!

Управа НТШ в Америці

Загін "Червона Калина"
5-ий Курінь УПС і 23-ій Курінь УСП

Ділимося зі всіма братчиками Загону та пластовими друзями сумною вісткою, що в суботу, 27 лютого 2010 р. відійшов на Вічну Ватру наш братчик

СВ. П.

пл. сен. Богдан Данко

Похоронна відправа відбулася у вівторок, 2 березня о 9-ій год. ранку в Українській католицькій церкві св. Михаїла у Ню Гейвен. Тіло покійного було перевезене на цвинтар св. Андрія у С. Бавнд Брук, Н. Дж.

Дружині Софії та родині складаємо наше глибоке співчуття.

Старшина Загону

Ділимось сумною вісткою із знайомими, що в понеділок, 8 лютого 2010 р. відійшла у Божу вічність по довгій і неймовірно тяжкій недузі найдорожча
МАМА і БАБЦЯ

СВ. П.

ЕВГЕНІЯ БАБЯК
з роду ВЕРЕС

Панахиду відслужив 9 лютого парох церкви св. Михаїла о. Филип Виняр. Похоронну Божественну Літургію відслужив Вікарій о. Микола Дрофич. Похована на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.

В скорботі залишились:

муж – КОРНИЛО
син – МИКОЛА з дружиною ХРИСТИНОЮ
донька – АННА РАЗЗА з мужем АНТОНІЄМ
внуки – МАРКО і АДРІЯН БАБЯК
– ФИЛИП і ЙОСИФ РАЗЗА
сестра – АННА з родиною в Україні
братові – МАРІЯ і АНАСТАЗІЯ з родинами

Вічна Її пам'ять!

Ділимося болючою та сумною вісткою з родиною,
приятелями та знайомими, що дня 28 лютого 2010 р.
по довгій і важкій недузі відійшов у Божу Вічність
наш найдорожчий та незабутній
чоловік, батько, вуйко, хресний тато, шваґер та родич

св. п.

інж. МИРОСЛАВ ЛИСОБЕЙ

ур. 2 серпня 1921 р. в Стриївці, Тернопільщина.

Довголітній працівник-проєктувальник і консультант підприємства RCA, член Товариства Українських Інженерів, колишній член IEEE, Inc. – Інституту Електричних та Електронічних Інженерів.

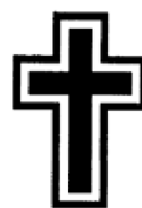
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 4 березня 2010 р. в церкві Царя Христа у Філядельфії, Па., та на цвинтарі св. Марії у Факс Чейсі.

Горем прибиті:

дружина – Христина із синами
Андрієм
Олександром
шваґер – Юрій Котик із синами
Марком з родиною
Богданом
родини – Марковських, Войтовичів, Коржів
і родина в Україні.

Вічна Йому пам'ять!

Замість квітів на могилу у пам'ять Покійного, бажаючі можуть складати пожертви на: Ukrainian Educational and Cultural Center,
700 Cedar Road, Jenkintown, PA 19046.

З великим болем повідомляємо рідних, приятелів і
знайомих, що 9 грудня 2009 р. несподівано відійшов у
вічність, закінчивши 87 років, наш найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО, ДІДО, БРАТ, ШВАҐЕР

св. п.

МИРОСЛАВ В. ПОДОЛЯК

нар. 3 грудня 1922 р. у Далешеві, Україна.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 14 грудня 2009 р. в Українській католицькій церкві св. Архистратига Михаїла в Jenkintown, PA, а опісля поховання на Українському цвинтарі св. Марії у Fox Chase, PA.

Залишені в глибокому смутку:
дружина – Евгенія (Дуся) з Домбчевських Подоляк
син – Юрко з дружиною Ґосею
дочка – Оксана (Ляля) Веремієнко з мужем Миколаєм
внук – Роман Веремієнко
брат – о. Богдан Подоляк з родиною в Україні
шваґри – Левко Домбчевський з дружиною Марусею та дітьми
Оленкою, д-ром Орестом і Аріяною (похресниця)
– Богдан Домбчевський з дружиною Ганусею
стриєчна сестра
дружини – Діді Домбчевська Бутенко з мужем Володимиром та
дітьми і внуками
свати – Тамара і Микола Веремієнко

Вічна Йому пам'ять!

Просимо згадати Покійного у своїх молитвах.

Дня 10 лютого 2010 р. з волі Всевишнього
відійшов у вічність наш ЧОЛОВІК і БАТЬКО

св. п.

РОМАН ПИНДУС

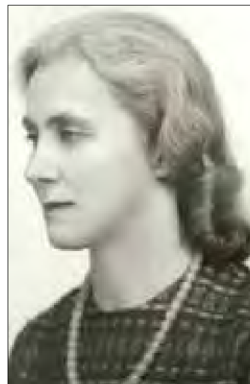
Цією дорогою складаю сердечну подяку приятелям та знайомим, що своєю численною участю в похоронних відправах, вшанували пам'ять мого чоловіка Романа і батька Ореста.

Усім щиро дякуємо за співчуття, молитви і пожертву на стипендійний фонд для його 14-літнього сина Ореста.

Хай Всемогучий Господь винагородить Вас усіх
своїми щедрими ласками.

В глибокому смутку:
дружина – ІРИНА
син – ОРЕСТ

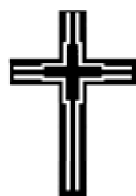
В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
моєї найдорожчої СЕСТРИ

ГАЛИНИ КУЗЬМИ

будуть відправлені
ПОМИНАЛЬНІ БОГОСЛУЖЕННЯ
в церкві св. Юра в Ню-Йорку,
в понеділок, 22 березня 2010 р. о годині 9:30 ранку та в
Кергонксоні, в церкві св. Трійці.

Вічна Їй пам'ять!

Сестра Мирослава

У П'ЯТУ СУМНУ РІЧНИЦЮ
відходу у Божу вічність (15 березня 2005 р.)
мого дорогого МУЖА

св. п.

д-ра медицини

ВАСИЛЯ КОСТРУБЯКА

буде відправлена
СЛУЖБА БОЖА
в церкві св. Івана в Овієдо, Еспанія
в неділю, 14 березня 2010 р.

Залишені в смутку:
дружина Реґіна
і родина в Україні, Еспанії та Америці

УКРАЇНСЬКИЙ ХОР „ДУМКА" В НЮ-ЙОРКУ
повідомляє своїх членів та громаду,
що 26 грудня 2009 р.
відійшов з цього світу

св. п.

АНАТОЛЬ КАЧМАРСЬКИЙ

Рідним складаємо співчуття.

Вічна Йому пам'ять!

Управа та члени хору „Думка"